

สำนักงานอัยการสูงสุด

Thailand Institute of Justice
affiliated with the United Nations

ยุทธศาสตร์ต้นแบบ และ มาตรการเชิงปฏิบัติ ของสหประชาชาติ ว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็ก ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา

United Nations Model Strategies and Practical Measures
on the Elimination of Violence against Children
in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

Disclaimer

Fair Use Policy and Legal Disclaimer

This report contains copyrighted material the use of which always been specifically authorized by the copyright owner. In accord with our nonprofit mission, we are making such material available to advance understanding of good practices along the criminal justice continuum across Southeast Asia. This material is distributed without profit to those who have expressed interest in receiving the included information for research and educational purposes. This report can be downloaded from: www.tijthailand.org

สำนักงานอัยการสูงสุด

Thailand Institute of Justice
affiliated with the United Nations

ยุทธศาสตร์ต้นแบบ และ มาตรการเชิงปฏิบัติ ของสหประชาชาติ ว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็ก ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา

United Nations Model Strategies and Practical Measures
on the Elimination of Violence against Children
in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

คำนำ

สำนักงานอัยการสูงสุดในฐานะหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งมีภารกิจในการอำนวยความสะดวกยุติธรรมและการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้ดำเนินการเพื่อยุติปัญหาความรุนแรงต่อเด็กมาโดยตลอด ผ่านการทำงานในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างรูปแบบความร่วมมือการทำงานในรูปแบบสหวิชาชีพ การพัฒนาศักยภาพบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมให้สามารถรับมือกับปัญหาความรุนแรงต่อเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรณรงค์สร้างความตระหนักแก่สังคมให้เกิดการรับรู้เกี่ยวกับปัญหาจากความรุนแรงที่เกิดขึ้น รวมไปถึงการปรับปรุงแนวทางปฏิบัติให้สามารถลดการสร้างความรุนแรงต่อเด็กที่เกิดขึ้นในกระบวนการยุติธรรม

การจัดทำคำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา (United Nations Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Children in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice) ซึ่งเป็นตราสารระหว่างประเทศที่ได้รวบรวมหลักการเกี่ยวกับสิทธิเด็กจากกฎหมายระหว่างประเทศ รวมไปถึงมาตรฐานและธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยนำมาทำเป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อให้รัฐสมาชิกสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ง่ายในการแก้ปัญหา และคุ้มครองเด็กจากปัญหาความรุนแรงทั้งที่เกิดขึ้นในบริบททั่วไป และเกิดขึ้นในกระบวนการยุติธรรม ทั้งยังให้ความสำคัญกับความเปราะบางเฉพาะของเด็กที่อยู่ในสถานะต่าง ๆ และคำนึงถึงการคุ้มครองประโยชน์สูงสุดของเด็กไปในเวลาเดียวกัน นับเป็นหนึ่งในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ต้นแบบและ

มาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ให้เกิดผลในประเทศไทยที่เป็นรูปธรรม และถือเป็นความสำเร็จที่เกิดจากการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างสำนักงานอัยการสูงสุดและสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) ซึ่งล้วนเป็นหน่วยงานที่มุ่งหวังจะสร้างกระบวนการยุติธรรมที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับมาตรฐานสากล

ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญานี้ จะถูกนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับเด็ก ในการคุ้มครองและขจัดความรุนแรงต่อเด็กโดยยึดหลักเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กตามมาตรฐานสากลต่อไป

(นายวงศ์สกุล กิตติพรหมวงศ์)
อัยการสูงสุด

คำนำ

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทยตระหนักดีว่าการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างผู้ปฏิบัติงานและผู้มีส่วนได้เสียจากภาคส่วนต่าง ๆ เป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนากระบวนการยุติธรรม ที่ผ่านมาสถาบันฯ ได้มีโอกาสผลักดันความร่วมมือในกรอบงานด้านต่าง ๆ ร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงหน่วยงานของสหประชาชาติในสาขาการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญามาอย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งเน้นการเชื่อมโยงความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีตามมาตรฐานสากลมาสู่การปฏิบัติในระดับประเทศและระดับภูมิภาค ในการดำเนินการตามแนวทางดังกล่าว มาตรฐานและบรรทัดฐานระหว่างประเทศที่สถาบันฯ ให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษ คือส่วนที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมและการดูแลแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดโดยคำนึงถึงความต้องการหรือเงื่อนไขอันมีลักษณะเฉพาะ ซึ่งหากไม่ระมัดระวังให้เพียงพอ ก็อาจเสี่ยงต่อการที่ความต้องการเช่นว่านี้จะถูกกระบวนการยุติธรรมกระแสหลักละเลยหรือมองข้ามไปได้ง่าย เช่น มิติด้านเพศสภาพ หรือความเปราะบางของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

คำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่อยู่ในมือของทุกท่านฉบับนี้ เป็นหนึ่งในความพยายามของสถาบันฯ ที่จะส่งเสริมองค์ความรู้เกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ดีอันเป็นมาตรฐานสากล ด้วยความเชื่อมั่นว่าองค์ความรู้ที่รวบรวมไว้ในมาตรฐานฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติงาน ในการมองประเด็นเกี่ยวกับสิทธิเด็กได้อย่างเชื่อมโยง อีกทั้งนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย

เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงระบบและกระบวนการทำงานเพื่อคุ้มครองและป้องกันเด็กจากความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ อันถือเป็นหัวใจสำคัญของการอำนวยความสะดวกอย่างเท่าเทียมในสังคม และเป็นพื้นฐานสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

ในการนี้ สถาบันฯ และสำนักงานอัยการสูงสุดได้ร่วมกันจัดทำคำแปลมาตรฐานฉบับดังกล่าวให้มีความถูกต้อง สมบูรณ์ และเข้าถึงได้ง่ายสำหรับผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมของไทย

สถาบันฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญานี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย และผู้สนใจตามสมควร

K. Kitayarak

ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.กิตติพงษ์ กิตยารักษ์
ผู้อำนวยการสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

สารบัญ

- 14 ข้อตั้งรับรองโดยที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ
เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 2014 (พ.ศ. 2557)
- 26 บทนำ
- 30 นิยาม
- 35 หลักการแนวทาง
- 37 ส่วนที่ 1 การห้ามมิให้กระทำความรุนแรงต่อเด็ก,
การปฏิบัติตามมาตรการป้องกันอย่างกว้าง
และการส่งเสริมการวิจัยและเก็บข้อมูล
- 38 I. การประกันว่าความรุนแรงต่อเด็กในทุกรูปแบบ
เป็นการต้องห้ามตามกฎหมาย ข้อ 8 - 11
- 42 II. การปฏิบัติตามแผนการป้องกันที่ครอบคลุม
ข้อ 12-17
- 51 III. การส่งเสริมงานวิจัยและการรวบรวม, การวิเคราะห์
และการเผยแพร่ข้อมูล ข้อ 18

- 55 ส่วนที่ 2 การพัฒนาความสามารถและศักยภาพของระบบยุติธรรมทางอาญา เพื่อตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและเพื่อคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ
- 56 IV. การจัดตั้งกลไกการตรวจหาและการรายงานที่มีประสิทธิภาพ ข้อ 19
- 58 V. การให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงอย่างมีประสิทธิภาพ ข้อ 20-21
- 63 VI. ประกันการสืบสวนสอบสวนและการฟ้องคดีอาญาเกี่ยวกับเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็กที่มีประสิทธิภาพ ข้อ 22
- 66 VII. การเพิ่มความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ ข้อ 23
- 69 VIII. การปรับปรุงการดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง ข้อ 24-26
- 76 IX. การประกันว่าการกำหนดโทษสะท้อนถึงลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก ข้อ 27
- 79 X. การพัฒนาศักยภาพและการฝึกอบรมของผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรม ข้อ 28

83 ส่วนที่ 3 การป้องกันและการตอบสนองต่อความรุนแรง
ต่อเด็กในกระบวนการยุติธรรม

- 84 XI. การลดจำนวนเด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม
ข้อ 29-31
- 86 XII. การป้องกันความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับการใช้บังคับ
กฎหมายและการฟ้องคดีอาญา ข้อ 32-34
- 90 XIII. การประกันว่าการสวดรอนเสรีภาพนั้นจะถูกนำมา
ใช้เป็นมาตรการสุดท้ายเท่านั้น และใช้ระยะเวลาสั้นที่สุด
เท่าที่เหมาะสม ข้อ 35
- 92 XIV. การห้ามการทรมาน และการปฏิบัติหรือการ
ลงโทษที่โหดร้าย, ไร้มนุษยธรรม หรือลดทอนศักดิ์ศรี
ความเป็นมนุษย์ ข้อ 36
- 93 XV. การป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็ก
ในที่คุมขังใด ๆ ข้อ 37-42
- 102 XVI. การตรวจหา, การช่วยเหลือ และการคุ้มครองเด็กซึ่ง
เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง อันเป็นผลมาจากการ
เข้าเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในฐานะที่เป็นผู้ถูก
กล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด ข้อ 43-44

106

XVII. การเสริมสร้างกลไกความรับผิดชอบและ
การควบคุมดูแล ข้อ 45-47

109

United Nations Model Strategies and Practical
Measures on the Elimination of Violence against
Children in the Field of Crime Prevention and
Criminal Justice

ยุทธศาสตร์ต้นแบบ และมาตรการเชิงปฏิบัติ ของสหประชาชาติ

ว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็ก
ในด้านการป้องกันอาชญากรรม
และความยุติธรรมทางอาญา

ข้อมติรับรอง

โดยที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ

เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 2014 (พ.ศ. 2557)

[จากรายงานของคณะกรรมการที่สาม (A/69/489)]

69/194. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติ ว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็ก ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา

ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ,

ระลึกถึง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน, กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ, สังคม และวัฒนธรรม, กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง, อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และสนธิสัญญาระดับระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งหมด,

ระลึกเช่นกันถึง บรรดามาตรฐานและธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศ ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับความยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน อาทิ กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรม เกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง), ข้อเสนอแนะของสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กรวมทั้งเยาวชน (ข้อเสนอแนะ แห่งกรุงริยาด), กฎของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพ, ข้อเสนอแนะว่าด้วยการปฏิบัติต่อเด็กในกระบวนการ ยุติธรรมทางอาญา, คู่มือกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายและพยานของอาชญากรรม, ข้อกำหนดสหประชาชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การ คุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (ข้อกำหนดนครเจนีวา), ยุทธศาสตร์ต้นแบบ และมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้าน การป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาฉบับปรับปรุง, ข้อเสนอแนะในการป้องกันอาชญากรรม, หลักการและแนวปฏิบัติ แห่งสหประชาชาติว่าด้วยการเข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมายในระบบ ยุติธรรมทางอาญา, ข้อเสนอแนะสำหรับความร่วมมือและการให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคในการป้องกันอาชญากรรมในเขตเมือง, ประมวลจริยธรรมสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย, แนวปฏิบัติเพื่อการ ใช้บังคับประมวลจริยธรรมของเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมาย อย่างมีประสิทธิภาพ และหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้กำลังและอาวุธปืน ของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย,

ระลึกเพิ่มเติมถึง ข้อมติที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนข้อมติของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ, คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ,

เชื่อว่า ความรุนแรงต่อเด็กไม่อาจเป็นการกระทำอันชอบธรรม และเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องปกป้องเด็กซึ่งรวมถึงเด็กที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด จากความรุนแรงและการละเมิดสิทธิมนุษยชนในทุกรูปแบบ และต้องใช้ความละเอียดรอบคอบตามสมควรในการห้าม, ป้องกัน และสืบสวนสอบสวนการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็กที่จัดการไม่ถูกต้องโทษ และให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ รวมถึงการป้องกันการถูกกระทำซ้ำ,

ยอมรับถึง คุณค่าของรายงานร่วมระหว่าง สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาชาติ, สำนักงานสหประชาชาติว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรม และผู้แทนพิเศษของเลขาธิการสหประชาชาติว่าด้วยความรุนแรงต่อเด็ก เรื่องการป้องกันและการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็กภายใต้ระบบยุติธรรมสำหรับเยาวชน, รายงานของสำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการเข้าถึงความยุติธรรมสำหรับเด็ก และรายงานร่วมระหว่างผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยการค้าเด็ก, การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกเด็ก และผู้แทนพิเศษของเลขาธิการสหประชาชาติว่าด้วยความรุนแรงต่อเด็ก ว่าด้วยกลไกในการให้คำปรึกษา, การร้องเรียน และการรายงานที่สามารถเข้าถึงได้และละเอียดอ่อนต่อเด็ก เพื่อจัดการเหตุความรุนแรง,

รับทราบด้วยความชื่นชมถึง งานสำคัญเกี่ยวกับสิทธิเด็กในบริบทของการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่ดำเนินการโดยหน่วยงาน, กองทุน และโครงการต่าง ๆ ของสหประชาชาติ รวมถึงสำนักงานสหประชาชาติว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรม, สำนักงานข้าหลวงใหญ่แห่งสหประชาชาติ และกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ และโดยผู้แทนพิเศษแห่งสหประชาชาติ และผู้ถืออำนาจ และกลไกสนธิสัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง, และยินดีกับการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังของภาคประชาสังคมที่ทำงานด้านนี้,

เน้นว่า ด้วยเหตุของพัฒนาการทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก เด็กต้องเผชิญกับความเปราะบางเฉพาะและต้องการการปกป้องและการดูแลเป็นพิเศษ, รวมถึงการคุ้มครองทางกฎหมายที่เหมาะสม,

เน้นด้วยว่า เด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในฐานะผู้ถูกกระทำ, พยาน หรือผู้ถูกกล่าวหา หรือถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด ต้องได้รับการปฏิบัติด้วยวิธีการที่ละเอียดอ่อนต่อเด็ก และเคารพสิทธิ,ศักดิ์ศรี และความจำเป็นของเด็กเหล่านั้น,

ย้ำว่า สิทธิของทุกคนในการเข้าถึงความยุติธรรม และบทบัญญัติที่ว่าเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำหรือพยานในเหตุความรุนแรง และเด็กและเยาวชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมีสิทธิได้รับการรับรองและการคุ้มครองตามกฎหมายเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ซึ่งรวมถึงการประกันการดำเนินคดีอย่างเป็นธรรมในทุกขั้นตอนนั้น เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเสริมสร้างหลักนิติธรรมผ่านการอำนวยความสะดวกยุติธรรม,

ຍອມຮັບ ບທພາທເສຣີມື່ງກັນແລະກັນຮ່ວງາກປ້ອກັນອາຊຍາກຣມ, ຮບບຍຸຕິຮຣມທາງອາຍາ, ນ່ວງຍາງນາຄຸ່ມຄຣອງເດັກ ແລະກາດສາຮາຣນສຸຂ, ກາດກາຣຕິກຊາ ແລະກາດສັງຄມ ຮວມໄປເື່ງກາດປຣະຊາສັງຄມ ໃນກາຣສ້າງສກາພວດລ້ອມທີ່ປອດກັຍ ແລະໃນກາຣປ້ອກັນແລະຕອບສນອງຕ່ອເຫຊກາຣນ໌ ຄວາມຣຸນຮ່ວງຕ່ອເດັກ,

ຕຣະນັກຄິງ ຄວາມແຕກຕ່າງໃນປຣົບທາງເສຣຊຮຸກິຈ, ສັງຄມ ແລະວັຊນຮຣມ ຂອກາຣປ້ອກັນອາຊຍາກຣມແລະຄວາມຍຸຕິຮຣມທາງອາຍາື່ງມີອຸ່ຢູ່ແລ້ວ ໃນແຕ່ລະຣັຊສມາຊິກ,

ຣະລິກຄິງ ຂ້ອມຕີທີ່ 68/189 ວັນທີ່ 18 ຄັນວາຄມ ຄ.ສ. 2013 ື່ງເຣຍກຣ້ອງໃ້ ສຳນັກງານສຸຮປຣະຊາຊາຕີວ່າດ້ວຍຍາເສພຕິດແລະອາຊຍາກຣມ ຈັດກາຣປຣະຊຸມ ກລຸ່ມຜູ່ເື່ຍວຊາຍຸນານາຊາຕີ ຮ່ວມກັບນ່ວງຍາງນາຂອສຸຮປຣະຊາຊາຕີທີ່ເື່ຍວຊ້ອງ ດ້ອຍເຈພະກອງທຸນເື່ຍເດັກແ່ງສຸຮປຣະຊາຊາຕີ, ສຳນັກງານຂ້າຸ່ລວງໃຫຍ່ ແ່ງສຸຮປຣະຊາຊາຕີ ແລະຜູ່ແທນປິເສຊ ເື່ຍເພື່ອພັດນາຣ່ວງຍຸທຸດສາສຕຣ໌ຕັນແບບ ແລະມາຕຣກາຣເື່ງປຣົບຕິຂອສຸຮປຣະຊາຊາຕີໃນກາຣຂຈັດຄວາມຣຸນຮ່ວງຕ່ອເດັກ ໃນດ້ານກາຣປ້ອກັນອາຊຍາກຣມແລະຄວາມຍຸຕິຮຣມທາງອາຍາ ເື່ຍໃ້ ຄະນະກຣມາຕິກາສຸຮປຣະຊາຊາຕີວ່າດ້ວຍກາຣປ້ອກັນອາຊຍາກຣມແລະ ຄວາມຍຸຕິຮຣມທາງອາຍາ ພິຈາຣຍາໃນວາຣະກາຍຸ່ລັງຈາກກາຣປຣະຊຸມ ກລຸ່ມຜູ່ເື່ຍວຊາຍຸນານາຊາຕີ,

1. ประณามอย่างรุนแรงต่อ การกระทำความรุนแรงต่อเด็กทั้งปวง, ยืนยันอีกครั้งถึงหน้าที่ของรัฐในการคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงทุกรูปแบบทั้งในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนบุคคล และเรียกร้องให้มีการจัดการไม่ถูกต้องโทษ รวมถึงการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีด้วยกระบวนการที่ชอบด้วยกฎหมาย และการลงโทษผู้กระทำผิดทุกคน

2. แสดงออกถึงความห่วงใยอย่างถึงที่สุด เกี่ยวกับการกระทำให้เด็กตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำโดยกระบวนการยุติธรรมซึ่งอาจเกิดขึ้นในระบบยุติธรรม และยืนยันอีกครั้งถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐในการคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงในรูปแบบดังกล่าว

3. ยินดีต่อ ผลสำเร็จจากการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาร่างยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ 18 ถึง 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014 และรับทราบถึงรายงานดังกล่าวด้วยความชื่นชม

4. รับรอง ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่เป็นภาคผนวกของข้อมตินี้

5. เร่งรัดให้ รัฐสมาชิกใช้ทุกมาตรการที่จำเป็นและมีประสิทธิภาพ ตามที่เหมาะสมเพื่อป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงทุกรูปแบบ ต่อเด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในฐานะผู้ถูกกระทำ, พยาน หรือ ผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด และดำเนินการให้ บรรดากฎหมายและนโยบายของรัฐสมาชิกมีความสอดคล้องกัน และนำไปใช้จริง เพื่อส่งเสริมการใช้ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการ เชิงปฏิบัติ

6. เร่งรัดเช่นกันให้ รัฐสมาชิกขจัดอุปสรรคใด ๆ รวมไปถึง การเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบที่เด็กอาจเผชิญในการเข้าถึงความยุติธรรม และการเข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินคดีอาญาอย่างมีประสิทธิภาพ, ให้ความสนใจเป็นพิเศษในประเด็นเกี่ยวกับสิทธิของเด็กและประโยชน์ สูงสุดของเด็กในการอำนวยความสะดวกยุติธรรมและประกันว่าเด็กที่เข้าสู่ ระบบยุติธรรมทางอาญาจะได้รับการปฏิบัติด้วยวิธีการที่ละเอียดอ่อน ต่อเด็ก โดยคำนึงถึงความจำเป็นเฉพาะของเด็กที่อยู่ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบาง เป็นพิเศษ

7. สนับสนุนให้ รัฐสมาชิกที่ยังไม่ได้บูรณาการการป้องกันอาชญากรรม และประเด็นปัญหาของเด็กร่วมกับความพยายามทั้งหลาย ด้านหลักนิติธรรมในภาพรวม ให้ดำเนินการดังกล่าว รวมถึงให้พัฒนา และปฏิบัติตามนโยบายการป้องกันอาชญากรรมและระบบงานยุติธรรม ที่ครอบคลุม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเข้ามาเกี่ยวข้อง

กับกิจกรรมที่เป็นความผิดทางอาญา, ให้ส่งเสริมการใช้มาตรการทางเลือก แทนการควบคุมตัว เช่น การเบี่ยงเบนคดีและกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์, การรับเอายุทธศาสตร์การนำเด็กที่เคยเป็นผู้กระทำความผิด กลับคืนสู่สังคมมาใช้ และปฏิบัติตามหลักที่ว่า การลดรอยเสรีภาพของเด็ก ควรใช้เป็นมาตรการสุดท้าย และใช้ระยะเวลาที่สั้นที่สุดที่เหมาะสม รวมถึงในกรณีที่เป็นไปได้ ให้หลีกเลี่ยงการควบคุมตัวเด็กก่อนการพิจารณาคดี

8. สนับสนุนให้ รัฐสมาชิกเสริมสร้างความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ระหว่างหน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดตามความเหมาะสม เพื่อให้มีการป้องกัน, ระบุ และตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็กในมิติที่หลากหลายให้ดียิ่งขึ้น และประกันว่าผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการอำนวยความสะดวกยุติธรรมทางอาญาและในสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องจะได้รับการฝึกอบรมที่เพียงพอในการปฏิบัติต่อเด็ก

9. สนับสนุนเช่นกันให้ รัฐสมาชิกจัดตั้งและเสริมสร้างระบบเฝ้าระวัง และตรวจสอบสิทธิเด็ก และระบบความพร้อมรับมือ รวมทั้งกลไกสำหรับการจัดทำวิจัย, การรวบรวม และการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็กอย่างเป็นระบบ และระบบที่ออกแบบเพื่อจัดการปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก โดยมีวัตถุประสงค์ในการประเมินขอบเขตและเหตุการณ์ความรุนแรงดังกล่าว และผลกระทบของนโยบายและมาตรการที่นำมาใช้เพื่อลดเหตุการณ์ความรุนแรงนั้น

10. ย้ำถึง ความสำคัญของการป้องกันเหตุความรุนแรงต่อเด็ก และการตอบสนองอย่างทันท่วงทีเพื่อช่วยเหลือเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ ด้วยความรุนแรง รวมไปถึงป้องกันการตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำ และเชิญชวน รัฐสมาชิกให้รับเอายุทธศาสตร์และ นโยบายการป้องกันที่มาจาก ฐานความรู้, มีความครอบคลุม และมาจากหลายภาคส่วนมาจัดการ กับปัจจัยที่ทำให้เกิดความรุนแรงต่อเด็ก รวมถึงปัจจัยที่ชักนำให้เด็ก ตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อความรุนแรง

11. ร้องขอให้ สำนักงานสหประชาชาติว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรม ดำเนินขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อประกันว่าจะมีการเผยแพร่ยุทธศาสตร์ต้นแบบ และมาตรการเชิงปฏิบัติอย่างกว้างขวาง

12. ร้องขอเช่นกันให้ สำนักงานสหประชาชาติว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมดำเนินการตามที่รัฐสมาชิกร้องขอเพื่อระบุถึงความต้องการ และศักยภาพของประเทศ และให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการและ ด้านบริการให้คำปรึกษาแก่รัฐสมาชิก เพื่อพัฒนาหรือเสริมสร้างกฎหมาย, กระบวนการพิจารณา, นโยบาย และแนวปฏิบัติ ตามที่เหมาะสม เพื่อป้องกัน และตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็ก และประกันถึงการเคารพสิทธิ ของเด็กในการอำนวยความสะดวกยุติธรรม

13. ร้องขอเพิ่มเติมให้ สำนักงานสหประชาชาติว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรม ร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับสถาบันเครือข่ายแผนงานสหประชาชาติด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา และสถาบันระดับชาติและระดับภูมิภาคอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาเครื่องมือในการฝึกอบรมและการสร้างโอกาสในการฝึกอบรมและเสริมสร้างศักยภาพอื่น ๆ โดยเฉพาะกับผู้ปฏิบัติงานในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา และสำหรับผู้ให้บริการช่วยเหลือแก่เด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงและพยานที่เป็นเด็กภายในระบบยุติธรรมทางอาญา และให้เผยแพร่ข้อมูลการปฏิบัติงานที่ประสบผลสำเร็จ

14. เชิญชวนให้ คณะกรรมาธิการสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา และคณะมนตรีสิทธิมนุษยชน ตลอดจนถึงสำนักงานสหประชาชาติว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรม, กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ, สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, ผู้แทนพิเศษของเลขาธิการสหประชาชาติในเรื่องความรุนแรงต่อเด็ก, คณะกรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ องค์การระหว่างรัฐบาล และ NGOs ในระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติที่เกี่ยวข้อง เสริมสร้างความร่วมมือเพื่อสนับสนุนความพยายามของรัฐในการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในทุกรูปแบบ

15. สนับสนุนให้ รัฐสมาชิกส่งเสริมความร่วมมือทางวิชาการในระดับประเทศต่อประเทศ, ระดับภูมิภาค และระหว่างภูมิภาคเพื่อแบ่งปันแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดในการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติไปใช้

16. เชิญชวนให้ รัฐสมาชิกและผู้บริจาคอื่น ๆ ให้การสนับสนุนเงินงบประมาณพิเศษ เพื่อวัตถุประสงค์ที่วางแนวทางไว้ในข้อมตินี้ให้สอดคล้องกับกฎ และขั้นตอนของสหประชาชาติ

การประชุมเต็มคณะ ครั้งที่ 73

วันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 2014 (พ.ศ. 2557)

ภาคผนวก

ยุทธศาสตร์ต้นแบบ
และมาตรการเชิงปฏิบัติ
ของสหประชาชาติ

ว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็ก
ในด้านการป้องกันอาชญากรรม
และความยุติธรรมทางอาญา

บทนำ

1.

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติ ว่าด้วยการจัดความรุนแรงต่อเด็กในด้านการป้องกันอาชญากรรม และความยุติธรรมทางอาญา

ถูกจัดทำขึ้นเพื่อช่วยเหลือรัฐสมาชิกในการสนองต่อความจำเป็นที่ต้องมี ยุทธศาสตร์แบบบูรณาการด้านการป้องกันความรุนแรงและการคุ้มครองเด็ก ด้วยการให้ความคุ้มครองแก่เด็กตามสิทธิที่จะถูกจำกัดไม่ได้

2.

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติ คำนึงถึงบทบาทเสริมซึ่งกันและกัน

ของระบบงานยุติธรรมในด้านหนึ่ง และภาคส่วนของการคุ้มครองเด็ก, สวัสดิการสังคม, สาธารณสุข และการศึกษาในอีกด้านหนึ่ง ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและในการป้องกันและการตอบสนอง ต่อความรุนแรงต่อเด็ก ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติ นี้ให้เห็นถึงความจำเป็นของรัฐสมาชิกในการประกันว่าจะมีการใช้ กฎหมายอาญาอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพื่อกำหนดให้

การกระทำความรุนแรงต่อเด็กในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งความรุนแรงในรูปแบบที่เป็นการต้องห้ามตามกฎหมายระหว่างประเทศให้เป็นการผิดอาญา ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติจะทำให้องค์กรต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเสริมสร้างและมุ่งเน้นความพยายามในการป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็ก และเพิ่มความระมัดระวังในการสืบสวนสอบสวน, การพิจารณาพิพากษา และการบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้ก่ออาชญากรรมความรุนแรงต่อเด็ก

3.

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติคำนึงถึงข้อเท็จจริง

ว่าเด็กที่ถูกกล่าวหา, ต้องหา หรือถูกตัดสินว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่ถูกลิดรอนเสรีภาพนั้น มีความเสี่ยงสูงที่จะเผชิญกับความรุนแรง ด้วยเหตุที่สถานการณ์เฉพาะที่เสี่ยงของเด็กเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับความเอาใจใส่เป็นพิเศษ ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติจึงมิได้มุ่งหมายเพียงแค่การปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบยุติธรรมทางอาญาในการป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็กเท่านั้น แต่ยังมุ่งคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมด้วยเช่นกัน

4.

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติสะท้อนความจริง

ที่ว่า ผู้กระทำความรุนแรงต่อเด็กบางคนเป็นเด็ก และบ่อยครั้งที่เด็กดังกล่าวนั้นก็เป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงเช่นกัน ความจำเป็นในการคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำในกรณีดังกล่าวไม่อาจลบล้างสิทธิของเด็กทุกคนที่เกี่ยวข้องซึ่งจะต้องได้รับการคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กโดยให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก

5.

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติ แบ่งออกเป็นสามหมวดกว้าง ๆ ได้แก่

ยุทธศาสตร์การป้องกันโดยทั่วไปในการจัดการกับความรุนแรงต่อเด็ก ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่กว้างขึ้นในด้านการคุ้มครองเด็ก และการป้องกันอาชญากรรม

ยุทธศาสตร์และมาตรการเพื่อการปรับปรุงศักยภาพของระบบยุติธรรมทางอาญาเพื่อตอบสนองต่อปัญหาอาชญากรรมที่เป็นความรุนแรงต่อเด็ก และเพื่อคุ้มครองผู้ถูกกระทำที่เป็นเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ และ

ยุทธศาสตร์และมาตรการป้องกันและตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อเด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

แนวปฏิบัติที่ดีในเอกสารนี้กำหนดไว้เพื่อให้รัฐสมาชิกนำมาพิจารณา และปรับใช้ภายใต้กรอบของระบบกฎหมายภายในประเทศ อย่างสอดคล้องกับตราสารระหว่างประเทศที่ใช้บังคับ รวมถึงตราสารว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง และคำนึงถึงมาตรฐานและบรรทัดฐานของสหประชาชาติในการป้องกันอาชญากรรม

และความยุติธรรมทางอาญาที่เกี่ยวข้อง รัฐสมาชิกควรใช้ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติเป็นแนวทางให้ได้มากที่สุดเท่าที่ทรัพยากรของรัฐที่มีอยู่จะอำนวย และให้อยู่ภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศในกรณีที่มีความจำเป็น

นิยาม

6.

เพื่อวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์ต้นแบบ และมาตรการเชิงปฏิบัติ

(เอ) “เด็ก” หมายความว่าตามที่กำหนดในข้อ 1 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ว่า “มนุษย์ทุกคนที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่กฎหมายที่ใช้บังคับกับเด็กนั้นจะกำหนดอายุสำหรับการบรรลุนิติภาวะไว้ต่ำกว่านั้น”

(บี) “ระบบการคุ้มครองเด็ก” หมายถึง กรอบกฎหมายของรัฐ, โครงสร้างของรัฐทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ, บทบาทหน้าที่ของรัฐ และศักยภาพของรัฐในการป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรง และการกระทำโดยมิชอบ, การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ และการละเลยทอดทิ้งเด็ก

(ซี) “เด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม” หมายถึง เด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในฐานะผู้ถูกกระทำหรือพยาน, เด็กที่ถูกกล่าวหา, ต้องหา หรือ ถูกตัดสินว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา หรือเด็กซึ่งอยู่ในสถานการณ์อื่นที่จำเป็นต้องมีการดำเนินการตามกฎหมาย ตัวอย่างเช่น กรณีที่เกี่ยวกับการดูแล การใช้อำนาจปกครองหรือการคุ้มครองเด็ก รวมถึงกรณีที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่บิดามารดาถูกคุมขัง

(ดี) “ละเอียดย่ออ่อนต่อเด็ก” แสดงถึง วิธีการที่คำนึงถึงสิทธิของเด็กที่จะได้รับความคุ้มครองและคำนึงถึงความจำเป็นและความคิดเห็นของเด็กแต่ละคนซึ่งสอดคล้องกับอายุและวุฒิภาวะของเด็ก

(อี) “เด็กที่เป็นผู้ถูกระงับ” หมายถึง เด็กซึ่งตกเป็นผู้ถูกระงับจากอาชญากรรม โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบาทของเด็กนั้นในการกระทำ ความผิดหรือในกรณีดำเนินคดีอาญาต่อผู้ถูกกล่าวหา หรือต่อกลุ่มผู้กระทำความผิด

(เอฟ) “การป้องกันอาชญากรรม” ประกอบด้วยยุทธศาสตร์และมาตรการที่มุ่งลดความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรมและผลร้ายของอาชญากรรมนั้นที่มีต่อบุคคลหรือสังคม ซึ่งรวมถึงความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม โดยการเข้าไปแทรกแซงเพื่อควบคุมสาเหตุต่าง ๆ ของอาชญากรรม

(จี) “ระบบยุติธรรมทางอาญา” หมายถึง กฎหมาย, กระบวนการ, ผู้ประกอบวิชาชีพ, พนักงานเจ้าหน้าที่ และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกระงับ, พยาน และผู้ถูกกล่าวหา, ต้องหา หรือถูกตัดสินว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา

(เอช) “การลิดรอนเสรีภาพ” หมายความว่า รูปแบบใด ๆ ของการควบคุมตัว หรือการจำคุก หรือการนำบุคคลไปคุมขังอยู่ในสถานที่ไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือเอกชน ซึ่งบุคคลนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากสถานที่ดังกล่าวได้ตามที่ต้องการ โดยคำสั่งของศาล, ฝ่ายปกครอง หรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ

(ไอ) “การเบี่ยงเบนคดี” หมายถึง กระบวนการทางเลือกอื่นนอกจากการดำเนินคดีในศาลสำหรับเด็กที่ถูกกล่าวหา, ต่องหา หรือถูกตัดสินว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา ด้วยความยินยอมของเด็กและบิดามารดาของเด็ก หรือผู้ปกครองตามกฎหมายของเด็ก

(เจ) “ระบบยุติธรรมที่ไม่เป็นทางการ” หมายถึง การระงับข้อพิพาท และการวางข้อกำหนดความประพฤติ โดยการวินิจฉัยชี้ขาดหรือการช่วยเหลือจากบุคคลที่สามที่เป็นกลางและไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของฝ่ายตุลาการที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย และหรือพื้นฐานอำนาจในเชิงเนื้อหา, กระบวนการ และโครงสร้างไม่ได้มาจากกฎหมายลายลักษณ์อักษรเป็นหลัก

(เค) “ระบบยุติธรรมสำหรับเด็กเยาวชน” ประกอบด้วย กฎหมาย, นโยบาย, แนวปฏิบัติ, บรรทัดฐานทางประเพณี, ระบบ, ผู้ประกอบวิชาชีพ, องค์กร และการปฏิบัติเฉพาะสำหรับเด็กที่ถูกกล่าวหา, ต่องหา หรือถูกตัดสินว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา

(แอล) “ความช่วยเหลือทางกฎหมาย” รวมถึง การให้คำปรึกษาทางกฎหมาย, การช่วย และการเป็นผู้แทนในทางกฎหมายสำหรับบุคคลที่ถูกควบคุมตัว, ถูกจับกุม หรือถูกจำคุกเนื่องจากตกเป็นผู้ต้องสงสัยหรือผู้ต้องหา หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดกฎหมายอาญา และสำหรับผู้ถูกระทำและพยานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งจัดทำให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายสำหรับผู้ขาดแคลน หรือเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม นอกจากนี้ “ความช่วยเหลือทางกฎหมาย” ยังหมายความรวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับการให้ความรู้ทางกฎหมาย, การเข้าถึงข้อมูลทางกฎหมาย และการให้บริการอื่นใดที่จัดให้แก่บุคคลผ่านกลไก การระงับข้อพิพาททางเลือก และกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์

(เอ็ม) “สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย” คือ สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการอยู่รอดและพัฒนาการของเด็กอย่างมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ รวมถึงพัฒนาการทางด้านร่างกาย, จิตใจ, จิตวิญญาณ, ศีลธรรม, สุขภาพจิต และสังคม ในทางที่สอดคล้องกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

(เอ็น) “โปรแกรมความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์” หมายความว่า โปรแกรมใด ๆ ที่ใช้ในกระบวนการเชิงสมานฉันท์ และมุ่งหมายที่จะให้บรรลุผลในทางสมานฉันท์

(ไอ) “กระบวนการเชิงสมานฉันท์” หมายความว่า กระบวนการใด ๆ ซึ่งผู้ถูกกระทำและผู้กระทำผิด และในกรณีที่มีบุคคลอื่น ๆ หรือมีสมาชิกอื่น ๆ ของชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากอาชญากรรมนั้น เข้ามามีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรม ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ประสานการประชุม กระบวนการเชิงสมานฉันท์อาจรวมถึงการไกล่เกลี่ย, การประนอมข้อพิพาท และการประชุมกลุ่มเพื่อระงับข้อพิพาท

(พี) “ความรุนแรง” หมายความว่า ความรุนแรงทางร่างกายและจิตใจ ทุกรูปแบบ, การทำร้ายหรือการกระทำโดยมิชอบ, การละเลยทอดทิ้ง หรือ การเลี้ยงดูโดยมิชอบ, การปฏิบัติที่ทารุณโหดร้ายหรือการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ รวมถึงการกระทำโดยมิชอบทางเพศ

หลักการแนวทาง

7.

ในการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติ ไปใช้ในระดัฃบภายในประเทศ รัฐสมาชิกควรใช้หลักการ ดังต่อไปนี้เป็นแนวทาง

(เอ) สิทธิติดตัวของเด็กในการมีชีวิต, การอยู่รอด และการพัฒนา ต้องได้รับการคุ้มครอง

(บี) สิทธิของเด็กที่จะได้รับประโยชน์สูงสุดต้องได้รับการคำนึงถึง เป็นอันดับแรกในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องหรือมีผลกระทบต่อเด็กไม่ว่าเด็กนั้น จะเป็นผู้ถูกกระทำหรือเป็นผู้กระทำ ความรุนแรง รวมถึงมาตรการทั้งหมด ในการป้องกันและคุ้มครองจะต้องได้รับการเคารพ

(ซี) เด็กทุกคนต้องได้รับความคุ้มครองจากความรุนแรง ทุกรูปแบบ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติไม่ว่าประเภทใด ๆ โดยไม่คำนึงถึง เชื้อชาติ, สีผิว, เพศ, ภาษา, ศาสนา, ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็น อื่น ๆ, สัญชาติ, ชชาติพันธุ์ หรือชนชั้นทางสังคม, ทรัพย์สิน, ความทุพพลภาพ, การเกิด หรือสถานะอื่น ๆ ของเด็ก หรือบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ตามกฎหมาย

(ดี) เด็กต้องได้รับการแจ้งสิทธิของตนเองโดยวิธีที่เหมาะสมกับอายุของเด็กนั้น และสิทธิของเด็กที่จะได้รับการปรึกษาและการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรีในทุกเรื่องที่มีผลกระทบต่อตัวเด็กนั้นเอง จะต้องได้รับความเคารพอย่างเต็มที่

(อี) ทฤษฎีศาสตร์และมาตรการที่มีเพื่อป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็กได้รับการออกแบบและถูกนำไปปฏิบัติ โดยอาศัยมุมมองด้านเพศสภาพ ซึ่งใช้จัดการปัญหาความรุนแรงที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพโดยเฉพาะ

(เอฟ) ความเปราะบางโดยเฉพาะของเด็กและสถานการณ์เปราะบางที่เด็กต้องเผชิญ รวมถึงเด็กที่ต้องการความคุ้มครองเป็นพิเศษ และเด็กที่กระทำความผิดขณะที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดให้มีความรับผิดชอบทางอาญา ควรได้รับการแก้ไขโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การป้องกันความรุนแรงที่ครอบคลุม และควรให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก

(จี) มาตรการในการคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง ต้องไม่เป็นการขู่บังคับและไม่เป็นการลดทอนสิทธิของเด็กเหล่านั้น

ส่วนที่ 1

การห้ามมิให้กระทำความรุนแรงต่อเด็ก,
การปฏิบัติตามมาตรการป้องกันอย่างกว้าง
และการส่งเสริมการวิจัยและเก็บข้อมูล

8.

การคุ้มครองเด็กควรเริ่มจากการป้องกันความรุนแรงเชิงรุก และการห้ามอย่างชัดเจน มิให้มีการกระทำความรุนแรงในทุกรูปแบบ

รัฐสมาชิกมีหน้าที่ต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมในการคุ้มครองเด็ก จากความรุนแรงในทุกรูปแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

I. การประกันว่าความรุนแรงต่อเด็กในทุกรูปแบบ เป็นการต้องห้ามตามกฎหมาย

9.

ด้วยยอมรับถึงความสำคัญของการมีอยู่ของกรอบกฎหมาย ที่ถูกต้อง ซึ่งห้ามมิให้มีการใช้ความรุนแรงต่อเด็ก

และให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ ความรุนแรงได้อย่างเหมาะสม รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกันว่า:

(เอ) กฎหมายของรัฐสมาชิกสามารถห้ามและขจัดความรุนแรง ในทุกรูปแบบต่อเด็กได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ และมีการ ยกเลิกบทบัญญัติที่ให้ความชอบธรรม, อนุญาต หรือยกเว้นความผิด

สำหรับการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก หรือบทบัญญัติที่อาจเพิ่มความเสียหายให้เกิดความรุนแรงต่อเด็ก

(บี) การปฏิบัติต่อเด็กหรือการลงโทษเด็กที่โหดร้าย, ไร้มนุษยธรรม หรือ ลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นั้นเป็นสิ่งต้องห้ามและต้องถูกขจัดไปจากทุกที่ รวมทั้งสถานศึกษา

10.

เนื่องจากมีเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายจำนวนมาก ตกเป็นผู้ถูกระงับการปฏิบัติที่เป็นอันตราย

ซึ่งเกิดขึ้นโดยอาศัยข้ออ้างหรือเหตุที่แตกต่างกันไป ซึ่งรวมถึงการขลิบหรือตัดอวัยวะเพศของหญิง, การบังคับแต่งงาน, การนำหน้าอกด้วยของร้อน และการทำพิธีทางไสยศาสตร์, รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) กำหนดให้การปฏิบัติที่เป็นอันตรายต่อเด็กทุกประเภทเป็นเรื่องต้องห้ามตามกฎหมายอย่างชัดเจนและครอบคลุม, ทั้งให้มีการบัญญัติโดยละเอียดในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันการคุ้มครองเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายจากการปฏิบัติที่เป็นอันตรายดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ, เพื่อให้มีวิธีการเยียวยา และต่อต้านการไม่ถูกลงโทษ

(บี) ยกเลิกบทบัญญัติใด ๆ ของกฎหมายภายในประเทศที่ให้ ความชอบธรรม หรืออนุญาตให้มีการให้ความยินยอมต่อการปฏิบัติ ที่เป็นอันตรายต่อเด็ก

(ซี) ประกันว่าการใช้ระบบยุติธรรมที่ไม่เป็นทางการ จะไม่กระทบ ต่อสิทธิของเด็ก หรือขัดขวางเด็กที่เป็นผู้ถูกระงับให้เข้าถึงกระบวนการ ยุติธรรมที่เป็นทางการ และกำหนดให้กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิมนุษยชนนั้นมีศักดิ์สูงสุด

11.

ด้วยยอมรับว่าการกระทำความรุนแรงต่อเด็กในรูปแบบต่าง ๆ มีลักษณะร้ายแรง และมีความจำเป็นที่ต้องกำหนดให้ การกระทำเหล่านี้เป็นความผิดอาญา

รัฐสมาชิกจึงควรทบทวนและปรับปรุงกฎหมายอาญาของตนเพื่อประกัน ว่าบทบัญญัติดังกล่าวมีความครอบคลุมถึงการกระทำดังต่อไปนี้

(เอ) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศกับเด็กซึ่งมีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ ที่กฎหมายกำหนดว่าสามารถให้ความยินยอมได้ โดยประกันว่าจะต้อง มีการกำหนด “อายุที่ได้รับควบคุมครอง” หรือ “อายุที่กฎหมายกำหนด ว่าสามารถให้ความยินยอมได้” อย่างเหมาะสม และเด็กที่มีอายุต่ำกว่า เกณฑ์นั้นจะไม่สามารถให้ความยินยอมตามกฎหมาย ในการทำ กิจกรรมทางเพศได้

(บี) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศกับเด็กโดยการบังคับ, การใช้กำลังหรือข่มขู่, แสวงหาประโยชน์ในฐานะที่ได้รับไว้วางใจ, ใช้อำนาจหรือมีอิทธิพลเหนือเด็กโดยมิชอบ รวมทั้งการกระทำที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว และการกระทำโดยมิชอบโดยอาศัยสถานะอันเปราะบาง เป็นอย่างยิ่งอันเนื่องมาจากความทุกข์ผลภาพทางด้านร่างกายหรือจิตใจ หรือสถานะอันต้องพึ่งพาของเด็ก

(ซี) การกระทำความรุนแรงทางเพศต่อเด็ก รวมถึงการละเมิดทางเพศ, การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบทางเพศ และการคุกคามทางเพศ ผ่านทางหรือโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศรูปแบบใหม่ ซึ่งรวมถึงอินเทอร์เน็ต

(ดี) การขาย หรือการค้าเด็กไม่ว่าโดยวัตถุประสงค์ใด และทำในรูปแบบใดก็ตาม

(อี) การเสนอ, การส่งมอบหรือการรับไว้ ซึ่งตัวเด็กไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบทางเพศจากเด็ก, การเปลี่ยนถ่ายอวัยวะของเด็กเพื่อแสวงหากำไร หรือการมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้แรงงาน บังคับในเด็ก

(เอฟ) การเสนอ, การรับ, การจัดซื้อ หรือการจัดหาเด็กเพื่อการค้าประเวณีเด็ก

(จ) การผลิต, การแจกจ่าย, การเผยแพร่, การนำเข้า, การส่งออก, การเสนอให้, การขายหรือการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก

(เอช) การเอาคนลงเป็นทาสหรือการกระทำอันคล้ายการเอาคนลงเป็นทาส, การใช้แรงงานขูดหนี้และทาสติดที่ดินและแรงงานบังคับ รวมถึงการบังคับหรือการเกณฑ์เด็กมาใช้งานในสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธ

(ไอ) การกระทำความรุนแรงเนื่องจากเพศสภาพของเด็ก และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสังหารเด็กผู้หญิงเนื่องจากเหตุที่เกิดเป็นหญิง

II. การปฏิบัติตามแผนการป้องกันที่ครอบคลุม

12.

รัฐสมาชิกควรพัฒนาทั้งมาตรการทั่วไปและมาตรการเฉพาะของแต่ละบริบท เพื่อป้องกันความรุนแรงต่อเด็ก

มาตรการป้องกันซึ่งสร้างขึ้นจากความเข้าใจที่มากขึ้นถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความรุนแรงต่อเด็ก และการจัดการกับความเสียหายของการเกิดความรุนแรงต่อเด็ก ควรนำมาเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมเพื่อขจัดความรุนแรงต่อเด็ก หน่วยงานในกระบวนกรยุติธรรมทางอาญา โดยการทำงานร่วมกันตามที่เหมาะสม กับหน่วยงานด้านการคุ้มครองเด็ก, สวัสดิการ

สังคม, สาธารณสุข และการศึกษา และองค์การภาคประชาสังคม ควรพัฒนาแผนการป้องกันความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพโดยให้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการป้องกันอาชญากรรมที่วางขึ้น และโครงการที่สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย

13.

การป้องกันด้วยทุกวิธีการที่เป็นไปได้ไม่ให้เด็กตกเป็นผู้ถูกระงับ ควรถือเป็นการป้องกันอาชญากรรมที่สำคัญเป็นอันดับแรก

ดังนั้น รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) เสริมสร้างระบบการคุ้มครองเด็กที่มีอยู่แล้ว และช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

(บี) รับเอาซึ่งมาตรการเพื่อป้องกันความรุนแรงในครอบครัวและชุมชน, จัดการกับวัฒนธรรมที่ให้การยอมรับหรือยอมรับต่อความรุนแรงต่อเด็ก รวมทั้งความรุนแรงเนื่องจากเพศสภาพ และต่อต้านการปฏิบัติที่เป็นอันตราย

(ซี) ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาและการนำแผนที่ครอบคลุมในการป้องกันความรุนแรงต่อเด็กในทุกรูปแบบ ไปปฏิบัติในการบริหารงานของรัฐทุกระดับ โดยอยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์เชิงลึกจากปัญหาและรวมถึงประเด็นดังต่อไปนี้

- (1) รายการนโยบายและแผนที่มีอยู่
- (2) ความรับผิดชอบที่ชัดเจนสำหรับองค์กร, หน่วยงาน และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันต่าง ๆ
- (3) กลไกสำหรับการประสานงานที่เหมาะสมของมาตรการป้องกันระหว่างหน่วยงานของรัฐกับหน่วยงานที่ไม่ใช่ของรัฐ
- (4) นโยบายและแผนตามหลักฐานและข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งมีการติดตามอย่างต่อเนื่องและประเมินผลด้วยความระมัดระวังในระหว่างการนำไปปฏิบัติ
- (5) การเสริมสร้างศักยภาพบิดามารดาในการเลี้ยงดูบุตร และการให้การสนับสนุนครอบครัวในฐานะที่เป็นมาตรการป้องกันเบื้องต้น พร้อมทั้งเสริมสร้างการคุ้มครองเด็กในสถานศึกษา และในชุมชน
- (6) วิธีการบ่งชี้, การบรรเทา และการลดความเสี่ยงในการเกิดความรุนแรงต่อเด็กที่มีประสิทธิภาพ
- (7) การสร้างความตระหนักรู้แก่สาธารณชนและการมีส่วนร่วมของชุมชนในนโยบายและแผนการป้องกัน
- (8) ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างสาขาวิชาชีพโดยมีส่วนร่วมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้แก่ ภาคประชาสังคม, ผู้นำท้องถิ่นและผู้นำทางศาสนา และผู้มีส่วนได้เสียอื่นที่เกี่ยวข้อง
- (9) การมีส่วนร่วมของเด็กและครอบครัวในนโยบายและแผนสำหรับการป้องกันอาชญากรรมและการตกเป็นผู้ถูกกระทำ;

(ดี) ระบุถึงความเปราะบางและความเสี่ยงเฉพาะที่เด็กต้องเผชิญในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

(อี) ดำเนินการตามที่เหมาะสมเพื่อช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันเปราะบางต่าง ๆ และเด็กที่ต้องการการคุ้มครองเป็นพิเศษ

(เอฟ) นำข้อแนะนำในการป้องกันอาชญากรรมมาใช้เป็นแนวทางและมีบทบาทนำในการพัฒนายุทธศาสตร์การป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและในการสร้างและรักษาไว้ซึ่งกรอบนโยบายสำหรับการนำไปปฏิบัติและการทบทวนยุทธศาสตร์ดังกล่าว

14.

ความเสี่ยงของความรุนแรงต่อเด็กที่กระทำโดยเด็กด้วยกัน ควรได้รับการจัดการโดยมาตรการป้องกันเป็นพิเศษ

ซึ่งรวมไปถึงมาตรการดังต่อไปนี้

(เอ) ป้องกันความรุนแรงต่อร่างกาย, ต่อดีใจ และทางเพศ ซึ่งมักแสดงออกในรูปแบบของการข่มเหงรังแกระหว่างเด็กด้วยกัน

(บี) ป้องกันความรุนแรงที่บางครั้งกระทำโดยกลุ่มเด็ก, รวมถึงความรุนแรงที่กระทำโดยแก๊งวัยรุ่น

(ซี) ป้องกันเด็กจากการถูกรัดเข้ากลุ่ม, การถูกใช้ และการทำให้เด็กตกเป็นผู้ถูกกระทำโดยแก๊งวัยรุ่น

(ดี) ระบุตัวและคุ้มครองเด็ก โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงที่เชื่อมโยงกับสมาชิกของแก๊งและเด็กที่มีความเสี่ยงต่อการถูกแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบทางเพศ

(อี) ส่งเสริมให้หน่วยงานใช้บังคับกฎหมายใช้ข้อมูลข่าวกรองจากหลายหน่วยงานเพื่อดำเนินการเชิงรุกในการระบุความเสี่ยงระดับชุมชน และเพื่อกำหนดทิศทางการใช้บังคับกฎหมายและกิจกรรมเพื่อยับยั้งความเสี่ยง

15.

ความเสี่ยงของความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับการค้าเด็กและการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบในรูปแบบต่าง ๆ ที่กระทำโดยกลุ่มอาชญากรควรได้รับการจัดการโดยมาตรการป้องกันเฉพาะ

ซึ่งรวมถึงมาตรการ ดังต่อไปนี้

(เอ) ป้องกันเด็กจากการถูกรัดเข้ากลุ่ม, การถูกใช้ และการทำให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำโดยกลุ่มอาชญากร, หน่วยก่อการร้าย หรือกลุ่มหัวรุนแรงสุดขั้ว

(ปี) ป้องกันการขายเด็ก, การค้าเด็ก, การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกอนาจารเด็ก

(ซี) ป้องกันการผลิต, การครอบครอง และการเผยแพร่ภาพและวัตถุอื่นทั้งหมดที่แสดง, เชิดชู หรือปลุกปั่นให้เกิดความรุนแรงต่อเด็ก รวมถึงเมื่อเด็กเป็นผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น อินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะในเครือข่ายสังคมออนไลน์

16.

การรณรงค์ให้ความรู้และการสร้างความตระหนักรู้แก่สาธารณชนในวงกว้างเป็นสิ่งจำเป็น

รัฐสมาชิกโดยความร่วมมือกับสถาบันการศึกษา, NGOs, สมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง และสื่อมวลชน ควรต้องเร่งรัดดำเนินการดังต่อไปนี้ตามความเหมาะสมโดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง;

(เอ) นำไปปฏิบัติและสนับสนุนโครงการสร้างความตระหนักรู้แก่สาธารณชนและการให้ความรู้แก่สาธารณชนที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันความรุนแรงต่อเด็กโดยส่งเสริมการเคารพสิทธิของเด็กและให้ความรู้แก่ครอบครัวและชุมชนของเด็กถึงผลกระทบที่เป็นอันตรายจากความรุนแรง

(บี) สร้างความตระหนักรู้ถึงวิธีการป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็กให้กับบุคคลที่จะต้องติดต่อกับเด็กเป็นประจำในภาคงานยุติธรรม, งานคุ้มครองเด็ก, สวัสดิการสังคม, สาธารณสุข และการศึกษา และในภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับกีฬา, วัฒนธรรม และกิจกรรมสันตนาการ

(ซี) ส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในการดำเนินกิจกรรมและปฏิบัติตามแผนงานในการป้องกันความรุนแรง, การรณรงค์ให้มีการวางแผนและการเผยแพร่ข้อมูลสาธารณะ, การฝึกอบรมผู้ประกอบการวิชาชีพและอาสาสมัคร, การรวบรวมข้อมูลเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็ก, การติดตามและการประเมินผลประสิทธิภาพของแผนงานและยุทธศาสตร์ และการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับบทเรียนและแนวปฏิบัติที่ดี

(ดี) ส่งเสริมภาคเอกชน โดยเฉพาะภาคเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการเดินทาง และภาคการเงินและการธนาคาร และภาคประชาสังคมให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาและนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อป้องกันการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบและการกระทำโดยมิชอบต่อเด็ก

(อี) ส่งเสริมสื่อมวลชนให้สนับสนุนความพยายามของชุมชนในการป้องกันและตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก และสนับสนุนให้มีการเปลี่ยนแปลงบรรทัดฐานทางสังคมที่เพิกเฉยต่อความรุนแรง

ดังกล่าว และส่งเสริมการสร้างแนวจริยธรรมของสื่อมวลชนซึ่งจะส่งผลต่อการทำข่าวและการรายงานข่าวที่เป็นมิตรต่อเด็ก ในคดีที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่ เป็นผู้ถูกระงับโดยมิชอบ, แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ, ละเลย และเลือกปฏิบัติ โดยคำนึงถึงสิทธิความเป็นส่วนตัวของเด็ก

(เอฟ) ให้เด็ก, ครอบครัวของเด็ก, ชุมชนของเด็ก, ผู้นำท้องถิ่น, ผู้นำทางศาสนา และผู้มีวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และในวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการหารือถึงผลกระทบและผลร้ายของความรุนแรงต่อเด็ก และวิธีการป้องกันความรุนแรงและขจัดการปฏิบัติที่เป็นอันตราย

(จี) คัดค้านทัศนคติที่ยอมรับความรุนแรงหรือเห็นว่าความรุนแรงต่อเด็กเป็นเรื่องปกติ รวมถึงการเพิกเฉยและการยอมรับการลงโทษด้วยวิธีการที่กระทำต่อเนื้อตัวร่างกาย และการปฏิบัติที่เป็นอันตราย และคัดค้านทัศนคติการยอมรับความรุนแรง

17.

เพื่อจัดการกับความเปราะบางและความเสี่ยงเฉพาะของความรุนแรงที่เด็กซึ่งปราศจากผู้ดูแล,

เด็กที่เป็นคนต่างด้าวเข้าเมือง และเด็กซึ่งเป็นผู้ลี้ภัยหรือผู้แสวงหาที่พักพิงต้องเผชิญ รัฐสมาชิกควรต้องเร่งรัดดำเนินการดังต่อไปนี้ตามความเหมาะสมโดยไม่กระทบต่อพันธกรณีของรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ:

(เอ) ประกันว่า

เด็กเหล่านี้เข้าถึงความช่วยเหลือ, การให้คำปรึกษา และคำแนะนำที่เป็นอิสระ

เด็กเหล่านี้จะได้รับที่พักที่เหมาะสมและได้รับการดูแลในลักษณะที่สอดคล้องกับประโยชน์สูงสุดของเด็กอย่างเต็มที่เสมอ

เด็กเหล่านี้จะต้องถูกแยกออกจากผู้ใหญ่เมื่อมีเหตุจำเป็นเพื่อการคุ้มครองเด็ก และในบางกรณีเพื่อตัดขาดความสัมพันธ์กับผู้ลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐานหรือผู้ค้ามนุษย์

ให้มีผู้แทนที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายอยู่กับเด็กในพื้นที่ที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบเด็กที่ไม่มีผู้ติดตามดูแล

(บี) ทำการวิเคราะห์อย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับลักษณะของการคุกคามที่เด็กเหล่านี้ต้องเผชิญ และประเมินความจำเป็นของเด็กที่จะได้รับความช่วยเหลือและการคุ้มครอง

(ซี) ยึดถือหลักการแบ่งเบาภาระและหลักความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับประเทศต้นทาง และเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ

III. การส่งเสริมงานวิจัยและการรวบรวม, การวิเคราะห์ และการเผยแพร่ข้อมูล

18.

รัฐสมาชิก, สถาบันเครือข่ายแผนงานสหประชาชาติด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา, องค์กรของระบบสหประชาชาติที่เกี่ยวข้อง, องค์กรระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้อง, สถาบันการวิจัย, NGOs และสมาคมวิชาชีพควรต้องดำเนินการตามความเหมาะสม ดังต่อไปนี้

(เอ) จัดตั้งและเสริมสร้างกลไกเพื่อการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็ก รวมถึงความรุนแรงต่อเด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมอย่างเป็นระบบและมีการประสานงานกัน

(บี) ติดตามและจัดพิมพ์รายงานคดีความรุนแรงต่อเด็กที่มีการแจ้งต่อตำรวจและหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอื่นอย่างเป็นระบบ รวมถึงจำนวนคดี, อัตราการจับกุมหรือการควบคุมตัวและการสะสางคดี, การฟ้องคดีอาญา และผลคดีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกกล่าวหาและความแพร่หลายของความรุนแรงต่อเด็ก โดยให้ใช้ข้อมูลการสำรวจจากฐานประชากร ทั้งนี้ รายงานควรจำแนกข้อมูลตามประเภทความรุนแรงและรวมถึงข้อมูลอื่น ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับอายุและเพศของผู้ถูกกล่าวหาและความสัมพันธ์ของบุคคลดังกล่าวกับผู้เสียหาย เป็นต้น

(ซี) พัฒนาระบบการรายงานในหลายระดับตั้งแต่หน่วยงานในระดับพื้นฐานที่สุดของรัฐไปถึงระดับชาติ และยอมให้มีการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ, สถิติ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องระหว่างองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายภายในประเทศกำหนดไว้ เพื่อช่วยประกันว่ามีการรวบรวมข้อมูลที่ครอบคลุมสำหรับการพัฒนานโยบายและแผนงานซึ่งจะส่งเสริมการคุ้มครองเด็ก

(ดิ) พัฒนาการสำรวจจากฐานประชากรและวิธีการที่ละเอียดอ่อนต่อเด็กที่มุ่งต่อการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก รวมทั้งการสำรวจเกี่ยวกับอาชญากรรมและการตกเป็นผู้ถูกกระทำ เพื่อให้มีการประเมินลักษณะและระดับของความรุนแรงต่อเด็ก

(อี) พัฒนาและนำไปปฏิบัติซึ่งตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการทำงานของระบบยุติธรรมในการป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็ก

(เอฟ) พัฒนาและติดตามตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับความแพร่หลายของความรุนแรงต่อเด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

(จี) ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของระบบยุติธรรมในการสนองตอบความจำเป็นของเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงและการป้องกันความรุนแรงดังกล่าว รวมถึงวิธีการที่ระบบยุติธรรม

ปฏิบัติต่อเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง, ต้นแบบมาตรการแทรกแซง เพื่อให้ความช่วยเหลือในรูปแบบต่าง ๆ และระดับความร่วมมือของระบบ ยุติธรรมกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีหน้าที่คุ้มครองเด็ก รวมถึงประเมินผลกระทบของกฎหมาย, กฎ และกระบวนการในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อเด็ก

(เอช) รวบรวม, วิเคราะห์ และเผยแพร่ข้อมูลที่ได้มาจากการตรวจสอบที่เป็นอิสระเกี่ยวกับสถานที่ควบคุมตัว, การเข้าถึงกลไกการร้องเรียนโดยเด็กที่ถูกควบคุมตัว รวมทั้งผลของการร้องเรียนและการสืบสวนสอบสวน ทั้งนี้ เป็นไปตามพันธกรณีของรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

(ไอ) ใช้ผลการศึกษาวิจัยและการรวบรวมข้อมูลเพื่อกำหนดนโยบายและแนวปฏิบัติ อีกทั้งเพื่อแลกเปลี่ยนและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแนวปฏิบัติด้านการป้องกันความรุนแรงที่ประสบผลสำเร็จ

(เจ) ส่งเสริมและให้การสนับสนุนทางการเงินให้เพียงพอสำหรับการวิจัยเกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็ก

(เค) ประกันว่าข้อมูล, รายงานที่จัดทำเป็นระยะ และงานวิจัยนั้นทำขึ้นเพื่อมุ่งสนับสนุนความพยายามของรัฐสมาชิกในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก และจะถูกนำไปใช้ในกรอบของความร่วมมือและการเจรจาที่เป็นประโยชน์ระหว่างรัฐสมาชิก

ส่วนที่ 2

การพัฒนาความสามารถและศักยภาพ
ของระบบยุติธรรมทางอาญาเพื่อตอบสนอง
ต่อปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก
และเพื่อคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ

IV. การจัดตั้งกลไกการตรวจหาและการรายงานที่มีประสิทธิภาพ

19.

เพื่อตอบสนองต่อความจำเป็นในการตรวจหาและรายงานการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามความเหมาะสม ดังนี้

(เอ) ประกันว่ามีการใช้มาตรการเพื่อป้องกันภัยร้ายแรงของความรุนแรงประเภทต่าง ๆ และบังคับใช้สัญญาณของความรุนแรงที่เกิดขึ้นจริงเพื่อเริ่มมาตรการแทรกแซงเพื่อให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

(บี) ประกันว่าผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งติดต่อกับเด็กเป็นประจำในระหว่างการทำงานของตนจะตระหนักถึงภัยร้ายแรงและตัวบ่งชี้ความรุนแรงรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะในระดับชาติ และประกันว่าผู้ประกอบวิชาชีพเหล่านี้ได้รับการแนะนำและการฝึกอบรมให้เกิดความเข้าใจในตัวบ่งชี้เหล่านั้น และให้มีความรู้, ความตั้งใจและความสามารถที่จำเป็นในการดำเนินการที่เหมาะสม ซึ่งรวมถึงการให้ความคุ้มครองอย่างทันท่วงที

(ซี) กำหนดตามกฎหมาย ให้ผู้ประกอบวิชาชีพซึ่งติดต่อกับเด็กเป็นประจำในระหว่างการทำงานของตนต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

ผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องในกรณีหากสงสัยว่าเด็กนั้นตกเป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง หรือที่น่าจะตกเป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง

(ดี) ประกันว่าแนวทาง, กระบวนการและกลไกการร้องเรียน, การรายงาน และการให้คำปรึกษา ที่มีความปลอดภัย และละเอียดอ่อน ต่อเด็กและต่อเพศสภาพได้รับการบัญญัติไว้ในกฎหมาย, สอดคล้องกับพันธกรณีของรัฐสมาชิกตามตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง, คำนี้ถึงมาตรฐานและบรรทัดฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่เกี่ยวข้อง และสามารถเข้าถึงได้โดยง่ายสำหรับเด็กทุกคน และผู้แทนของเด็กเหล่านั้นหรือบุคคลที่สาม โดยปราศจากความกลัวจากการถูกแก้แค้นหรือการเลือกปฏิบัติ

(อี) ประกันว่าบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่แฉเหตุโดยสุจริต ว่าจะมีการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็ก จะได้รับความคุ้มครองจากการถูกแก้แค้นในทุกรูปแบบ

(เอฟ) ทำงานร่วมกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต, บริษัทโทรศัพท์เคลื่อนที่, ผู้ให้บริการโปรแกรมสืบค้นข้อมูล, ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตสาธารณะ และผู้ให้บริการอื่น ๆ เพื่ออำนวยความสะดวก และในกรณีที่เป็นไปได้ กำหนดมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมเพื่อประกันว่าจะมีรายงานเกี่ยวกับการนำเสนอบางอย่างที่ไม่เหมาะสมโดยวิธีการใดก็ตามเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศที่ชัดแจ้งซึ่งเด็กเข้าไปเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริง

หรือการแสดง หรือการนำเสนออวัยวะต่าง ๆ ทางเพศของเด็ก เพื่อวัตถุประสงค์หลักในทางเพศ ตามที่พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ว่าด้วยการค้าเด็ก, การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกอนาจารเด็ก ได้นิยามไว้ว่าเป็นสื่อลามกอนาจารเด็ก ต่อหน่วยงานตำรวจหรือหน่วยงานอื่นที่มีอำนาจ และประกันว่าจะมีการปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์ซึ่งมีสิ่งเช่นว่านั้นอยู่ หรือมีการลบเนื้อหาที่ผิดกฎหมาย และเพื่อให้มีการเก็บบันทึกข้อมูลไว้ตามกฎหมาย และเก็บรักษาพยานหลักฐานไว้ตามระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อวัตถุประสงค์ในการสืบสวนสอบสวนและการฟ้องคดีอาญา

V. การให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงอย่างมีประสิทธิภาพ

20.

เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงผ่านขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และหลีกเลี่ยงการกระทำที่เด็กตกเป็นผู้ถูกระทำซ้ำ โดยกระบวนการยุติธรรม

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมตามสมควร โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง:

(เอ) ประกันว่ากฎหมายได้กำหนดอย่างชัดเจนถึงบทบาทและความรับผิดชอบของหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ และกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานของหน่วยงาน, ผู้ให้บริการ และสถานที่อื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการค้นหาความรุนแรงต่อเด็ก และการดูแลและการคุ้มครองเด็ก โดยเฉพาะกรณีความรุนแรงในครอบครัว

(บี) ประกันว่าตำรวจและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่นมีอำนาจเพียงพอในการเข้าไปในสถานที่และทำการจับกุมในกรณีที่มีการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็ก และสามารถใช้มาตรการต่าง ๆ ในการประกันความปลอดภัยแก่เด็กได้ในทันที ทั้งนี้ เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลในกรณีที่กฎหมายภายในประเทศกำหนดไว้

(ซี) ประกันว่าตำรวจ, พนักงานอัยการ, ผู้พิพากษา และผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดซึ่งอาจจะต้องติดต่อกับเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ จะตอบสนองอย่างทันที่ต่อเหตุความรุนแรงต่อเด็ก และจัดการคดีที่เกี่ยวข้องนั้นได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

(ดี) ประกันว่าผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และผู้ประกอบวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องจะใส่ใจเป็นพิเศษกับแนวทางที่ละเอียดอ่อนต่อเด็กและเพศสภาพ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ในแต่ละขั้นตอนของการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีอาญา ในคดีที่มีเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง

(อี) ประกันว่ามาตรฐาน, กระบวนการ และข้อปฏิบัติในระดับประเทศจะได้รับการพัฒนาและนำไปปฏิบัติในกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องภายในประเทศ เพื่อตอบสนองด้วยความละเอียดอ่อนต่อเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงซึ่งสภาพร่างกายและจิตใจตกอยู่ในภาวะเสี่ยงร้ายแรง และมีความจำเป็นที่จะต้องนำเด็กนั้นออกจากสถานการณ์ที่อันตรายอย่างเร่งด่วนและประกันว่าจะมีการให้ความคุ้มครองและการดูแลชั่วคราวในสถานที่ปลอดภัยที่เหมาะสมระหว่างการพิจารณาเพื่อกำหนดสิ่งที่เป็นประโยชน์สูงสุดของเด็กนั้น

(เอฟ) ประกันว่าตำรวจ, ศาล และพนักงานเจ้าหน้าที่อื่นที่มีอำนาจจะมีอำนาจตามกฎหมายที่จะออกและใช้บังคับมาตรการคุ้มครอง เช่น คำสั่งระงับหรือคำสั่งห้ามในสถานการณ์ความรุนแรงต่อเด็กรวมถึงการนำตัวผู้กระทำความผิดออกจากภูมิลำเนาและการห้ามมิให้ติดต่อกับผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงและบุคคลอื่นที่ได้รับผลกระทบทั้งภายในและภายนอกภูมิลำเนาอีกต่อไป พร้อมทั้งกำหนดโทษสำหรับการฝ่าฝืนคำสั่งดังกล่าวไว้ในกฎหมายภายในประเทศ และประกันว่าเมื่อเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงยังคงอยู่ภายใต้การดูแลและความคุ้มครองของบิดามารดาฝ่ายที่ไม่ได้กระทำความรุนแรง บิดามารดาของเด็กนั้นจะสามารถปกป้องเด็กได้ และประกันว่ามาตรการคุ้มครองดังกล่าวนั้นสามารถนำมาใช้ได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับการเริ่มต้นการดำเนินคดีอาญา

(จ) ประกันว่าจะมีการจัดตั้งระบบการลงทะเบียนสำหรับการให้ความคุ้มครองและการออกคำสั่งระงับหรือคำสั่งห้ามที่ออกโดยศาลเมื่อกฎหมายภายในเปิดช่องให้ออกคำสั่งดังกล่าวได้ เพื่อให้ตำรวจและเจ้าหน้าที่อื่นในระบบยุติธรรมทางอาญาสามารถชี้ชัดได้ทันทีว่าคำสั่งดังกล่าวนั้นมีผลใช้บังคับอยู่หรือไม่

(เอช) ประกันว่าข้อตกลงระงับข้อพิพาทแบบไม่เป็นทางการ และข้อตกลงระงับข้อพิพาทด้วยการไกล่เกลี่ยที่เกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็ก จะทำได้เฉพาะกรณีเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กเท่านั้น และไม่เป็นการปฏิบัติที่เป็นอันตราย เช่น การบังคับให้สมรส ซึ่งต้องพิจารณาถึงความไม่เสมอภาคทางอำนาจและความเปราะบางของเด็กหรือครอบครัวของเด็กนั้นในการให้ความยินยอมที่จะระงับข้อพิพาท และพิจารณาตามความเหมาะสมถึงความเสี่ยงในอนาคตที่จะมีต่อความปลอดภัยของเด็กนั้นหรือเด็กคนอื่นด้วย

(ไอ) ประกันว่าเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงและครอบครัว สามารถเข้าถึงกลไกหรือกระบวนการที่เหมาะสมเพื่อที่จะได้รับการชดเชยและการเยียวยา รวมถึงการชดเชยและการเยียวยาจากภาครัฐ และประกันว่าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลไกดังกล่าวจะมีการเผยแพร่ และสามารถเข้าถึงได้ง่าย

21.

ด้วยยอมรับถึงข้อเท็จจริงที่ว่า เพื่อให้การฟ้องคดีอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ บ่อยครั้งจำเป็นที่จะต้องให้เด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงเข้ามาในขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

และในบางเขตอำนาจศาล เด็กอาจถูกกำหนดหรือบังคับให้ต้องเปิดเผยความและเด็กเหล่านี้มีความเปราะบางและมีความจำเป็นจะต้องได้รับความคุ้มครอง, ความช่วยเหลือ และการสนับสนุนเป็นพิเศษเพื่อป้องกันความทุกข์ทรมานและความบอบช้ำทางจิตใจที่เพิ่มขึ้น ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการเข้าร่วมในขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในการนี้ รัฐสมาชิกต้องประกันว่าสิทธิความเป็นส่วนตัวของเด็กจะได้รับความเคารพอย่างเต็มที่ในทุกขั้นตอนและควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังนี้

(เอ) ประกันว่ามีบริการ, การดูแลสุขภาพกายและสุขภาพจิต และความคุ้มครองเป็นพิเศษสำหรับเด็ก ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงเพศสภาพและโดยเหมาะสมกับอายุ, วุฒิภาวะ และความจำเป็นของเด็กเพื่อป้องกันความทุกข์ทรมานและความบอบช้ำทางจิตใจที่เพิ่มขึ้น และส่งเสริมการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจและการกลับคืนสู่สังคมของเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง

(บี) ประกันว่าเด็กซึ่งถูกละเมิดทางเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กผู้หญิงซึ่งตั้งครรภ์หรือเด็กซึ่งติดเชื้อเอชไอวีหรือเป็นโรคเอดส์หรือ

โรคติดต่อทางเพศอันเนื่องมาจากการถูกละเมิดทางเพศ จะได้รับคำแนะนำ และคำปรึกษาทางการแพทย์ที่เหมาะสมกับอายุของเด็ก และได้รับการดูแลและการสนับสนุนด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่จำเป็น

(ซี) ประกันว่าเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้มีหน้าที่ให้การสนับสนุนตั้งแต่เริ่มมีการแจ้งเหตุเบื้องต้นและต่อเนื่องไปจนกระทั่งการให้ความช่วยเหลือดังกล่าวนั้นไม่จำเป็นอีกต่อไป

(ดี) ประกันว่าผู้ประกอบวิชาชีพซึ่งมีหน้าที่ต้องให้ความช่วยเหลือเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำได้ใช้ความพยายามทุกประการในการประสานความช่วยเหลือเพื่อหลีกเลี่ยงกระบวนการที่ไม่จำเป็นและจำกัดจำนวนครั้งของการให้ถ้อยคำ

VI. ประกันการสืบสวน สอบสวน และการฟ้องคดีอาญาเกี่ยวกับ เหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็กที่มีประสิทธิภาพ

22.

เพื่อให้การสืบสวน สอบสวน และการฟ้องคดีอาญาเกี่ยวกับ เหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็กเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำตัวผู้กระทำผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสมโดยคำนึงถึง
ตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันว่าการเริ่มต้นการสืบสวน สอบสวน และการฟ้องคดี
อาญาเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบหลักของตำรวจ, พนักงานอัยการ และ
พนักงานเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่มีอำนาจ และการเริ่มต้นนั้นไม่จำเป็นต้องมีคำร้อง
ทุกข์ที่เป็นทางการของเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงหรือบิดา
มารดาหรือผู้ปกครองตามกฎหมายของเด็ก

(บี) รับมาและนำไปปฏิบัติซึ่งนโยบายและแผนที่มุ่งให้
เป็นแนวทางในการทำควินิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดี
อาญาในความผิดเกี่ยวกับการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก และประกันว่า
การวิจิจัยนั้น เป็นไปอย่างเสมอภาค, เที่ยงธรรม และมีประสิทธิภาพ

(ซี) ประกันว่ากฎหมาย, นโยบาย, กระบวนการ, แผนงาน และ
แนวปฏิบัติต่าง ๆ ที่ใช้กับความรุนแรงต่อเด็กนั้นถูกนำไปปฏิบัติจริง
ในระบบยุติธรรมทางอาญาอย่างสอดคล้องกัน และมีประสิทธิภาพ

(ดี) ประกันว่ากระบวนการสืบสวนสอบสวนที่มีความละเอียดอ่อน
ต่อเด็กจะถูกนำไปปฏิบัติเพื่อประกันว่าจะมีการระบุความรุนแรงต่อเด็ก
ได้อย่างถูกต้อง และเพื่อช่วยในการหาพยานหลักฐานสำหรับการ
การพิจารณาคดีปกครอง, คดีแพ่ง และคดีอาญา โดยให้ความช่วยเหลือ
ที่เหมาะสมแก่เด็กที่มีความต้องการเป็นพิเศษไปในขณะเดียวกัน

(อี) พัฒนาและนำไปปฏิบัติซึ่งนโยบายและการตอบสนองที่เหมาะสมเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน โดยเฉพาะการเก็บตัวอย่างส่วนประกอบของร่างกาย โดยที่คำนึงถึงความจำเป็นและความเห็นของเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงตามอายุ และวุฒิภาวะของเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ, เคารพศักดิ์ศรีและเกียรติของเด็ก และก้าวล่วงชีวิตส่วนตัวของเด็กให้น้อยที่สุด โดยให้เป็นไปตามมาตรฐานภายในประเทศเกี่ยวกับการรวบรวมพยานหลักฐาน

(เอฟ) ประกันว่าบุคคลที่ทำการสืบสวนสอบสวนเหตุการณ์ที่มีการกล่าวอ้างว่าเป็นการกระทำความรุนแรงต่อเด็กมีหน้าที่, อำนาจ และได้รับการอนุญาตที่จำเป็นสำหรับการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่จำเป็นต่อการสืบสวนสอบสวนตามวิธีพิจารณาความอาญาที่กฎหมายภายในประเทศกำหนด และสามารถใช้ทรัพยากรด้านงบประมาณและด้านเทคนิคที่จำเป็นได้ทันทีเพื่อการสืบสวนสอบสวนที่มีประสิทธิภาพ

(จี) ประกันว่ามีการใช้ความระมัดระวังอย่างสูงเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงตกอยู่ในภาวะที่เป็นอันตรายเพิ่มขึ้นระหว่างกระบวนการสืบสวนสอบสวน รวมไปถึงการถามและการให้นำหนักที่เหมาะสมกับความคิดเห็นของเด็กตามสมควรกับอายุ และวุฒิภาวะของเด็กและใช้แนวปฏิบัติในการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีอาญาที่ละเอียดอ่อนต่อเด็กและเพศสภาพ

(เอช) ประกันว่าในการทำคำวินิจฉัยว่าจะมีการจับกุมตัวหรือควบคุมตัว, คุมขัง และกำหนดเงื่อนไขการปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความรุนแรงต่อเด็ก มีการคำนึงถึงความจำเป็นในเรื่องความปลอดภัยของเด็กและผู้เกี่ยวข้องกับเด็ก และประกันว่ากระบวนการดังกล่าวป้องกันการกระทำความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

VII. การเพิ่มความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ

23.

รับรู้ถึงบทบาทเสริมซึ่งกันและกันของระบบยุติธรรมทางอาญา, หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก, ภาคสาธารณสุข, ภาคการศึกษา และภาคบริการสังคม และในบางกรณี ระบบยุติธรรมที่ไม่เป็นทางการ

ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และการป้องกันและการตอบสนองต่อเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็ก รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามความเหมาะสม ดังนี้

(เอ) ประกันว่ามีการประสานงานและความร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพระหว่างภาคงานยุติธรรมทางอาญา, การคุ้มครองเด็ก, ภาคสวัสดิการสังคม, ภาคสาธารณสุข และภาคการศึกษา ในการค้นหา, การแจ้งเหตุ และการตอบสนองต่อเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็ก และ

การคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำ

(บี) สร้างความเชื่อมโยงในการปฏิบัติงานที่เข้มแข็งยิ่งขึ้นระหว่างหน่วยงานด้านสุขภาพและการบริการสังคมทั้งภาครัฐและภาคเอกชน และหน่วยงานในงานยุติธรรมทางอาญาเพื่อประโยชน์ในการแจ้งเหตุ, บันทึกเหตุ และตอบสนองต่อการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็กอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุการณ์ฉุกเฉิน และคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงไปในเวลาเดียวกัน

(ซี) สร้างความเชื่อมโยงที่เข้มแข็งยิ่งขึ้นระหว่างระบบยุติธรรมที่ไม่เป็นทางการกับองค์กรเกี่ยวกับความยุติธรรมและการคุ้มครองเด็ก

(ดี) พัฒนาระบบสารสนเทศและวิธีปฏิบัติงานระหว่างหน่วยงานเพื่ออำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและเพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันในการค้นหา, การตอบสนองต่อเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็ก, การคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง และการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎหมายภายในประเทศว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูล

(อี) ประกันว่าเมื่อหน่วยงานด้านสาธารณสุขและบริการสังคมหรือหน่วยงานคุ้มครองเด็กสงสัยว่ามีการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็กเกิดขึ้น จะต้องรายงานต่อเจ้าพนักงานตำรวจหรือหน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมายอื่น ๆ ทันที

(เอฟ) ส่งเสริมการจัดตั้งหน่วยงานที่เชี่ยวชาญพิเศษซึ่งได้รับการอบรมโดยเฉพาะเพื่อจัดการกับความซับซ้อนและความละเอียดอ่อนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง ซึ่งผู้ถูกระทำสามารถได้รับบริการที่เข้าไปแทรกแซง ช่วยเหลือและคุ้มครองอย่างครอบคลุม รวมทั้งได้รับบริการด้านสุขภาพและบริการสังคม, การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย และการให้คุ้มครองและความช่วยเหลือจากตำรวจ

(จี) ประกันว่ามีบริการอย่างเพียงพอทางด้านการแพทย์, ด้านจิตวิทยา, ด้านสังคม และด้านกฎหมายที่มีความละเอียดอ่อนต่อความต้องการของเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง เพื่อส่งเสริมการจัดการคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อเด็ก, กระตุ้นให้พัฒนาการให้บริการด้านสุขภาพเฉพาะทาง รวมทั้งการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ครบวงจร, ไม่เสียค่าใช้จ่าย และเป็นความลับ ซึ่งกระทำโดยผู้ให้บริการด้านสุขภาพที่ผ่านการอบรม และมีการรักษาที่เหมาะสม รวมทั้งการรักษาสำหรับการติดเชื้อเอชไอวีโดยเฉพาะ และอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการส่งตัวเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำในระหว่างหน่วยงานเพื่อรับบริการเหล่านั้น

(เอช) ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กซึ่งบิดา มารดา หรือผู้ให้การดูแลถูกลิดรอนเสรีภาพ เพื่อป้องกันและจัดการกับความเสี่ยงต่อความรุนแรงที่เด็กอาจเผชิญ ซึ่งเป็นผลจากการกระทำหรือสถานการณ์ของบิดา มารดา หรือผู้ให้การดูแลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพนั้น

VIII. การปรับปรุงการดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวกับเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ ด้วยความรุนแรง

24.

ในการดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวกับเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ ด้วยความรุนแรงนั้น รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการ ตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันให้มีการจัดบริการที่ครอบคลุมและใช้มาตรการ คุ่มครองเพื่อประกันความปลอดภัย, ความเป็นส่วนตัวและศักดิ์ศรี ของผู้ถูกกระทำและครอบครัวผู้ถูกกระทำในทุกขั้นตอนของกระบวนการ ยุติธรรมทางอาญาโดยปราศจากอคติต่อความสามารถ หรือความสมัครใจ ของผู้ถูกกระทำในการเข้ามาในการสืบสวนสอบสวน หรือการฟ้องคดี อาญา และเพื่อคุ้มครองบุคคลดังกล่าวจากการถูกข่มขู่และการแก้แค้น

(บี) ประกันว่า

จะให้น้ำหนักกับความคิดเห็นของเด็กอย่างเหมาะสมตามอายุ และวุฒิภาวะของเด็ก

จะให้เด็กได้รับโอกาสในการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการ พิจารณาคดีทางศาลและทางปกครอง
เด็กทุกคนสามารถเป็นพยานได้ และคำเบิกความของเด็กนั้นจะ

ไม่ถูกสันนิษฐานว่าใช้การไม่ได้หรือไม่น่าเชื่อถือเพียงเพราะปัจจัยอันเกี่ยวกับอายุของเด็กเท่านั้น ตราบเท่าที่ศาลหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่มีอำนาจเห็นว่าอายุ และวุฒิภาวะของเด็กนั้นสามารถเบิกความได้อย่างเข้าใจและน่าเชื่อถือ ไม่ว่าจะเบิกความโดยอาศัยความช่วยเหลือด้านการสื่อสารและความช่วยเหลืออย่างอื่นหรือไม่ก็ตาม

(ซี) ประกันว่า ในกรณีที่เหมาะสม

เด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงไม่จำเป็นต้องเบิกความในขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยปราศจากการรับรู้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองตามกฎหมาย

การที่เด็กปฏิเสธการเบิกความไม่ถือเป็นความผิดอาญาหรือความผิดอย่างอื่น

เด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงสามารถเบิกความในการพิจารณาคดีอาญาโดยใช้มาตรการที่เพียงพอและมีการปฏิบัติที่อ่อนโยนต่อเด็กซึ่งจะช่วยให้ได้คำเบิกความมาโดยมีการคุ้มครองความเป็นส่วนตัว, ข้อมูลส่วนบุคคล และศักดิ์ศรีของเด็ก, และประกันความปลอดภัย ทั้งก่อน ระหว่าง และภายหลังกระบวนการ, หลีกเลี่ยงการกระทำที่เด็กตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำโดยกระบวนการยุติธรรม และเคารพความต้องการและสิทธิตามกฎหมายของเด็กที่จะได้แสดงความคิดเห็น และในขณะเดียวกันต้องเคารพสิทธิตามกฎหมายของผู้ต้องหาด้วย

(ดี) ประกันว่าเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง, บิดามารดา, หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย และผู้แทนโดยชอบด้วยกฎหมายของเด็ก ได้รับแจ้งโดยทันทีอย่างเพียงพอถึงเรื่องต่าง ๆ รวมถึงเรื่องสิทธิของเด็ก, กระบวนการที่เกี่ยวข้อง, ความช่วยเหลือทางกฎหมาย ความคืบหน้าและผลของคดี ตั้งแต่เริ่มเข้าเกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมและตลอดระยะเวลาการดำเนินคดีในศาล

(อี) ประกันว่าบิดา มารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายของเด็ก ที่เป็นผู้ถูกระทำ และในกรณีที่เหมาะสมให้มีผู้มิใช่วิชาชีพด้านการคุ้มครองเด็กอยู่ร่วมกับเด็กด้วยระหว่างการให้ถ้อยคำในการสืบสวนสอบสวน และระหว่างการพิจารณาคดีในศาลในขั้นตอนต่าง ๆ รวมถึง ระหว่างการเบิกความในฐานะพยาน และกรณีอื่น ยกเว้นกรณีดังต่อไปนี้ ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก

(1) บิดาหรือมารดา หรือทั้งบิดาและมารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดต่อเด็ก

(2) ศาลเห็นว่าการให้บิดาหรือมารดา หรือทั้งบิดาและมารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายอยู่ร่วมกับเด็กในกระบวนการดังกล่าว จะไม่เป็นประโยชน์สูงสุดต่อเด็ก รวมถึงกรณีที่เด็กแสดงออกถึงความกังวลที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

(เอฟ) ประกันว่ามีการอธิบายให้เด็กเข้าใจถึงกระบวนการพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับการเบิกความของเด็กโดยใช้ภาษาที่ง่าย และเด็กสามารถเข้าใจได้ รวมถึงประกันว่ามีการแปลเป็นภาษาที่เด็กเข้าใจได้

(จี) คัดกรองความเป็นส่วนตัวของเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงโดยถือเป็นเรื่องที่สำคัญเป็นอันดับแรก เพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกเปิดเผยต่อสาธารณะอย่างไม่สมควร เช่น การห้ามบุคคลทั่วไปหรือสื่อมวลชนเข้าไปในห้องพิจารณาระหว่างที่เด็กเบิกความและปกป้องคุ้มครองข้อมูลของเด็กที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม โดยการรักษาความลับและจำกัดการเปิดเผยข้อมูลที่น่านำไปสู่การระบุตัวตนของเด็ก

(เอช) ประกันว่าภายใต้กรอบของระบบกฎหมายภายในประเทศนั้น การดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำต้องกระทำโดยเร็วเท่าที่เป็นไปได้ เว้นแต่ความล่าช้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก

(ไอ) จัดให้มีการใช้กระบวนการที่ละเอียดอ่อนต่อเด็ก รวมทั้งจัดให้มีห้องสืบพยานที่ออกแบบไว้สำหรับเด็ก, การบริการสหวิชาชีพสำหรับเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำที่จัดไว้ในสถานที่เดียวกัน, ปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมของศาลโดยคำนึงถึงพยานเด็ก, การพักการพิจารณาระหว่างการเบิกความของเด็ก, การนัดพิจารณาในเวลาที่เหมาะสมกับอายุและวุฒิภาวะของเด็ก, ระบบการแจ้งเตือนที่เหมาะสม เพื่อประกันว่าเด็กจะ

ต้องเดินทางไปศาลในกรณีที่ทำเป็นเท่านั้น และมาตรการอย่างอื่นที่เหมาะสม
ที่จะช่วยให้เด็กสามารถเบิกความได้

(เจ) ประกันว่าในกรณีที่เด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง
อาจถูกข่มขู่ คุกคาม หรือตกอยู่ในอันตราย จะต้องมีการกำหนดเงื่อนไข
ที่เหมาะสมเพื่อประกันความปลอดภัย และมีการใช้มาตรการคุ้มครอง
เช่น

- (1) การป้องกันมิให้เด็กที่เป็นผู้ถูกระทำเผชิญหน้า
กับผู้ต้องหาทุกชั้นตอนในกระบวนการยุติธรรมทาง
อาญา
- (2) การร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจให้มีคำสั่งคุ้มครอง
สวัสดิภาพ โดยให้มีสารบบความรองรับ
- (3) การร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจให้มีคำสั่งคุ้มครองผู้ต้องหา
ก่อนการพิจารณาคดี โดยมีเงื่อนไขในการประกันตัวว่า
มิให้ติดต่อกับเด็ก
- (4) การร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจให้มีคำสั่งคุ้มครองผู้ต้องหา
ภายในบ้าน หากจำเป็น
- (5) การร้องขอให้มีการคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำ
โดยตำรวจหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง และปกปิดที่อยู่
ของเด็กเป็นความลับ

25.

ด้วยยอมรับว่าความรุนแรงต่อเด็กมีลักษณะร้ายแรง และคำนึงถึงผลกระทบร้ายแรงที่เป็นอันตรายทางร่างกาย และทางจิตใจต่อเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำ

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมในกรณีที่ใช้ระบบยุติธรรมที่ไม่เป็นทางการ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกันว่าการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็กนั้นต้องถูกประณามและถูกป้องปรามตามที่เหมาะสม และผู้กระทำความรุนแรงต่อเด็กต้องรับผิดชอบสำหรับการกระทำของตน และให้การเยียวยา, ให้ความช่วยเหลือ และชดเชยค่าเสียหายให้แก่เด็กที่เป็นผู้ถูกระทำ

26.

ด้วยยอมรับว่ามาตรการคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงนั้นยังต้องใช้บังคับต่อไป ภายหลังจากผู้ต้องหาคดีความรุนแรงได้ถูกตัดสินว่ามีความผิด และได้รับการลงโทษ รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสม

ดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันว่าเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง หรือบิดามารดาหรือผู้ปกครองตามกฎหมายมีสิทธิที่จะได้รับการแจ้งว่าผู้กระทำ

ความผิดได้รับการปล่อยตัวจากการถูกควบคุมตัวหรือการจำคุก หากบุคคลเหล่านี้ต้องการ

(บี) พัฒนา, นำไปปฏิบัติ และประเมินผลแผนการบำบัดรักษา และแผนการกลับคืนสู่สังคม และแผนการบำบัดฟื้นฟู ของผู้ที่ถูกศาล พิพากษาว่ากระทำความรุนแรงต่อเด็ก โดยให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของผู้ถูกระทำ และการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

(ซี) ประกันว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลและหน่วยงาน ราชทัณฑ์ ได้ติดตามตรวจสอบอย่างเหมาะสมว่าผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติตามคำสั่งให้เข้ารับการบำบัดรักษาหรือคำสั่งอื่นของศาล

(ดี) ประกันว่าความเสี่ยงและประโยชน์สูงสุดของเด็กที่เป็น ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงต้องถูกคำนึงถึงเมื่อมีการออกคำสั่งใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปล่อยตัวผู้กระทำผิดจากการควบคุมตัวหรือการจำคุก หรือการกลับคืนสู่สังคม

IX. การประกันว่าการกำหนดโทษสะท้อนถึงลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก

27.

ด้วยยอมรับว่าความรุนแรงต่อเด็กมีลักษณะร้ายแรง ในขณะที่เดียวกัน คำนิยามถึงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้กระทำความรุนแรงนั้น อาจเป็นเด็กเช่นกัน

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันว่าความผิดเกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็กต้องมีโทษตามกฎหมายที่เหมาะสมและคำนึงถึงลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความรุนแรงนั้น

(บี) ประกันว่ากฎหมายภายในประเทศได้คำนึงถึงปัจจัยเฉพาะที่อาจทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้น ซึ่งรวมไปถึงอายุของผู้ถูกกระทำ, ข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกระทำนั้นมีความบกพร่องทางจิตใจหรือสติปัญญาอย่างร้ายแรง, การกระทำความรุนแรงซ้ำซาก, การใช้ตำแหน่งซึ่งได้รับความไว้วางใจหรืออำนาจในทางมิชอบ และการกระทำความรุนแรงต่อเด็กโดยอาศัยความสัมพันธ์ใกล้ชิด

(ซี) ประกันว่าผู้กระทำความรุนแรงต่อเด็กในขณะมีเมมาแอลกอฮอล์, ยาเสพติด หรือสารอย่างอื่น จะไม่ได้รับการยกเว้นความรับผิดชอบทางอาญา

(ดี) ประกันว่าบุคคลอาจถูกห้ามหรือถูกควบคุมโดยคำสั่งของศาลหรือโดยวิธีอื่น ภายใต้กรอบของระบบกฎหมายภายในประเทศ มิให้ก่อความข่มขู่หรือคุกคามเด็ก

(อี) ประกันว่า ในการทำคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษโดยใช้มาตรการแบบไม่ควบคุมตัว, การประกันตัว, การปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไข, การปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติ หรือการคุมประพฤติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีผู้กระทำความผิดซ้ำซากและร้ายแรง จะต้องคำนึงถึงความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของผู้ถูกระทำ รวมทั้งความเปราะบางของผู้ถูกระทำ

(เอฟ) ให้มีกฎหมายที่ให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจอย่างเต็มที่ในการกำหนดโทษเพื่อคุ้มครองผู้ถูกระทำ, บุคคลอื่นและสังคมซึ่งได้รับผลกระทบจากความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นอีกในอนาคต และบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรมผู้กระทำความผิดตามที่เหมาะสม

(จี) ทบทวนและปรับปรุงกฎหมายภายในประเทศเพื่อประกันว่าคำสั่งของศาลในเรื่องที่เกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็กนั้น

- (1) เป็นการประณามและป้องปรามความรุนแรงต่อเด็ก
- (2) ให้ผู้กระทำความผิดต้องรับผิดชอบสำหรับการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็ก โดยคำนึงถึงอายุและวุฒิภาวะ ของบุคคลผู้กระทำความผิดดังกล่าวด้วย
- (3) ส่งเสริมความปลอดภัยของผู้ถูกรักษาและชุมชนรวมทั้ง โดยการแยกผู้กระทำความผิดออกจากผู้ถูกรักษา และให้มีการแยกผู้กระทำความผิดออกจากสังคมด้วยหากจำเป็น
- (4) อนุญาตให้มีการนำเอาผลกระทบร้ายแรงที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจของผู้ถูกรักษามาเป็นปัจจัยในการพิจารณา
- (5) คำนึงถึงผลกระทบที่จะมีต่อผู้ถูกรักษาและสมาชิกในครอบครัวของผู้ถูกรักษาจากการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิด
- (6) ให้มีการชดเชยเยียวยาความเสียหายที่เป็นผลมาจากความรุนแรง
- (7) ให้ส่งเสริมการบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรมผู้กระทำผิด ซึ่งรวมถึงการสร้างสำนึกความรับผิดชอบแก่ผู้กระทำความผิด และให้ส่งเสริมการบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรมและการกลับคืนสู่สังคมที่เหมาะสม

X. การพัฒนาศักยภาพและการฝึกอบรมของผู้ประกอบวิชาชีพใน กระบวนการยุติธรรม

28.

ด้วยยอมรับถึงหน้าที่รับผิดชอบของผู้ประกอบวิชาชีพ
ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการป้องกันและตอบสนอง
ต่อความรุนแรงต่อเด็ก และเพื่อคุ้มครองเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ
ด้วยความรุนแรง รวมทั้งความจำเป็นในการอำนวยความสะดวก
และความสะดวก และสนับสนุนบทบาทนี้

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสม ดังนี้

(เอ) ใช้มาตรการและแบ่งสรรทรัพยากรที่เพียงพอเพื่อพัฒนา
ศักยภาพของผู้ประกอบวิชาชีพในระบบยุติธรรมทางอาญาเพื่อป้องกัน
ความรุนแรงต่อเด็กอย่างจริงจัง และเพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือเด็ก
ที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง

(บี) ทำให้เกิดความร่วมมือ, การประสานงาน และการร่วมงาน
อย่างใกล้ชิดระหว่างเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
และผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่
จากภาคส่วนงานคุ้มครองเด็ก, สวัสดิการสังคม, สาธารณสุข
และการศึกษา

(ซี) ออกแบบและนำไปปฏิบัติซึ่งแผนงานการฝึกอบรมสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในเรื่องสิทธิเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน รวมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติต่อเด็กอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะเด็กซึ่งอาจถูกเลือกปฏิบัติ และให้ความรู้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในเรื่องพัฒนาการของเด็ก, กระบวนการพัฒนาการทักษะความคิด, พลวัต และลักษณะของความรุนแรงต่อเด็ก, ความแตกต่างระหว่างกลุ่มเพื่อนทั่วไปและแก๊งและวิธีจัดการที่เหมาะสมสำหรับเด็กซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือยาเสพติด

(ดี) ออกแบบและให้คำแนะนำ ข้อมูล และการฝึกอบรมแก่ผู้อยู่ในระบบยุติธรรมที่ไม่เป็นทางการเพื่อประกันว่าแนวปฏิบัติ การตีความกฎหมาย และการวินิจฉัยของบุคคลเหล่านั้นเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และสามารถคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงในทุกรูปแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(อี) ออกแบบและนำไปปฏิบัติซึ่งหลักสูตรฝึกอบรมภาคบังคับที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศสภาพและต่อเด็กในบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเด็นเกี่ยวกับการไม่ยอมรับความรุนแรงต่อเด็กในทุกรูปแบบและประเด็นเกี่ยวกับผลกระทบที่เป็นอันตราย รวมถึงผลที่ตามมาต่อผู้ประสบเหตุการณ์ความรุนแรงดังกล่าว

(เอฟ) ประกันว่าผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอและได้รับความรู้อย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับกฎหมายภายในประเทศ, นโยบายและแผน, รวมไปถึงตราสารระหว่างประเทศทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(จี) ส่งเสริมการพัฒนาและการใช้ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา รวมถึงหากเป็นไปได้ ส่งเสริมการจัดตั้งหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความชำนาญเฉพาะด้าน และศาลชำนาญพิเศษ หรือส่งเสริมการอุทิศเวลาของศาล ในการพิจารณาคดี และประกันว่าตำรวจ, พนักงานอัยการ, ผู้พิพากษา และผู้ประกอบวิชาชีพอื่นในกระบวนการยุติธรรมทุกคนได้รับการฝึกอบรมในหลักสูตรของหน่วยงานที่จัดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เพื่อกระตุ้นให้บุคลากรดังกล่าวเข้าใจประเด็นเกี่ยวกับเพศสภาพและเด็ก และเพื่อพัฒนาศักยภาพในการตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก

(เอช) ประกันว่าเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและพนักงานเจ้าหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องได้รับการอบรมอย่างเพียงพอในเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตน ในการดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) บังชี้และตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อความต้องการเฉพาะของเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง

(2) รับผิดชอบและปฏิบัติต่อเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงอย่างให้เกียรติ เพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันมิให้เด็กตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำโดยกระบวนการยุติธรรม

(3) จัดการกับข้อร้องเรียนต่าง ๆ อย่างเป็นความลับ

(4) ทำการสืบสวนสอบสวนอย่างมีประสิทธิภาพสำหรับเหตุการณ์ที่มีการกล่าวอ้างว่าเป็นการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็ก

(5) ปฏิบัติต่อเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำ โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมกับอายุเด็ก และมีความละเอียดอ่อนต่อเด็กและต่อเพศสภาพ

(6) ทำการประเมินความปลอดภัยและปฏิบัติตามมาตรการจัดการความเสี่ยง

(7) ใช้บังคับคำสั่งคุ้มครองเด็ก

(ไอ) สนับสนุนการพัฒนาประมวลจริยธรรมสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่กำหนดห้ามกระทำความรุนแรงต่อเด็ก รวมทั้งกระบวนการร้องเรียนและกระบวนการส่งต่อที่ปลอดภัย และกระตุ้นให้สมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้องพัฒนามาตรฐานที่ใช้บังคับในการปฏิบัติงานและมาตรฐานความปลอดภัย

ส่วนที่ 3

การป้องกันและการตอบสนอง
ต่อความรุนแรงต่อเด็ก
ในกระบวนการยุติธรรม

XI. การลดจำนวนเด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

29.

ด้วยยอมรับถึงความสำคัญของการหลีกเลี่ยงการกำหนดความผิดทางอาญา และการลงโทษเด็กโดยไม่จำเป็น

รัฐสมาชิกควรต้องรับรองว่าการกระทำใด ๆ ที่ผู้ใหญ่เป็นผู้กระทำแล้ว ไม่เป็นความผิดอาญาหรือไม่ต้องรับโทษ หากเด็กเป็นผู้กระทำจะต้องไม่เป็นความผิดอาญาและไม่ต้องรับโทษเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อปกป้องเด็กจากการถูกตีตรา, การตกเป็นผู้ถูกกระทำ และการตกเป็นผู้กระทำ ความผิดอาญา

30.

ในการนี้ สนับสนุนให้รัฐสมาชิกไม่กำหนดอายุขั้นต่ำสำหรับการรับผิดทางอาญาให้ต่ำเกินไป

โดยคำนึงถึงวุฒิภาวะทางอารมณ์, จิตใจ และสติปัญญาของเด็ก ทั้งนี้ อ้างอิงจากข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็กที่ให้กำหนดอายุขั้นต่ำในการรับผิดทางอาญาที่ต่ำกว่านั้นให้สูงขึ้นเป็น 12 ปี โดยปราศจากข้อยกเว้น ซึ่งถือเป็นเกณฑ์อายุขั้นต่ำที่สุด และให้เพิ่มเกณฑ์อายุขั้นต่ำให้สูงขึ้นต่อไป

31.

ด้วยยอมรับว่าวิธีการที่สำคัญและมีประสิทธิภาพสูง
ในการลดจำนวนเด็กที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม
คือการใช้มาตรการเบี่ยงเบนคดี, โปรแกรมความยุติธรรม
เชิงสมานฉันท์ และแผนการบำบัดรักษา และการให้การศึกษา
แบบไม่บังคับ

เป็นมาตรการทางเลือกแทนการดำเนินคดีในศาล ตลอดจนให้การสนับสนุน
แก่ครอบครัว รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้
โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) พิจารณาการเบี่ยงเบนคดีด้วยโปรแกรมที่ใช้ชุมชนเป็นฐาน
และให้ทางเลือกแก่ตำรวจ และเจ้าพนักงานใช้บังคับกฎหมายอื่น, พนักงาน
อัยการ และผู้พิพากษา ในการเบี่ยงเบนเด็กออกจากกระบวนการยุติธรรม
รวมถึงการว่ากล่าวตักเตือนและการทำงานบริการสังคม โดยเข้าร่วมกับ
กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์

(บี) สนับสนุนความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างภาคส่วน
งานยุติธรรม, การคุ้มครองเด็ก, สวัสดิการสังคม, สาธารณสุข และการศึกษา
รวมถึง ส่งเสริมการใช้และการประยุกต์ใช้มาตรการทางเลือกอื่นแทน
การพิจารณาคดีในศาลและการคุมขัง

(ซี) พิจารณาให้มีการออกแบบและนำไปโปรแกรมความ
ยุติธรรมเชิงสมานฉันท์สำหรับเด็กมาใช้เป็นมาตรการทางเลือกแทน
การพิจารณาคดีในศาล

(ดี) พิจารณาการใช้แผนการบำบัดฟื้นฟูแบบไม่บังคับ,
การให้การศึกษาและความช่วยเหลือ เป็นมาตรการทางเลือกแทนการ
พิจารณาคดีในศาล และการพัฒนามาตรการทางเลือกที่มีใช้การคุมขัง
และแผนการกลับคืนสู่สังคมที่มีประสิทธิภาพ

XII. การป้องกันความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับการใช้บังคับกฎหมาย และการฟ้องคดีอาญา

32.

**ด้วยตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ในบางกรณีตำรวจ
และหน่วยงานรักษาความสงบอื่น ๆ อาจมีส่วนรับผิดชอบ
ต่อการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก**

รัฐสมาชิกควรต้องป้องกันมิให้มีการใช้อำนาจโดยมิชอบ, การคุมขังตาม
อำเภอใจ, การประทุพติทุจริต และการบังคับขู่เข็ญโดยตำรวจซึ่งมุ่งเป้า
ไปที่เด็กและครอบครัวของเด็ก ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศ
ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

33.

รัฐสมาชิกควรต้องห้ามการใช้ความรุนแรง, การทรมาน และการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย, ไร้มนุษยธรรม หรือลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในทุกรูปแบบอย่างเด็ดขาด

เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล, บีบบังคับให้สารภาพ, ชูบังคับเด็กให้เป็นผู้ให้ข้อมูล หรือเป็นสายลับให้แก่ตำรวจ หรือให้เด็กทำการใดซึ่งขัดต่อความประสงค์ของเด็กนั้น

34.

ด้วยตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ความรุนแรงต่อเด็กอาจเกิดขึ้นได้ในระหว่างการจับกุมและการสืบสวนสอบสวน รัฐสมาชิก ควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้

โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันว่าการจับกุมทุกกรณีนั้นเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด, จำกัดการจับกุม, การควบคุมตัว และการคุมขังเด็กไว้เฉพาะในกรณี ที่จำเป็นในฐานะที่เป็นทางเลือกสุดท้ายเท่านั้น และหากเป็นไปได้ ให้ส่งเสริมและใช้วิธีการอื่นเป็นทางเลือกแทนการจับกุมและคุมขัง รวมไปถึง การออกหมายเรียกและการเรียกมาพบในคดีที่เด็กถูกกล่าวหาว่าเป็น ผู้กระทำความผิด

(บี) ปฏิบัติตามหลักการที่ว่า การจับกุมหรือการควบคุมตัวเด็กควรกระทำด้วยวิธีการที่ละเอียดอ่อนต่อเด็ก

(ซี) ห้ามการใช้อาวุธปืน, อาวุธที่ใช้กระแสไฟฟ้าช็อต และวิธีรุนแรงอย่างอื่นในการจับกุมและการควบคุมตัวเด็ก และให้ใช้มาตรการและกระบวนการซึ่งจำกัดและกำหนดแนวทางอย่างระมัดระวังในการใช้กำลังและการใช้เครื่องมือควบคุมตัวโดยตำรวจในการจับกุมและควบคุมตัวเด็ก

(ดี) กำหนด, ประกัน และติดตามว่า ตำรวจได้กระทำการตามหน้าที่ในการแจ้งบิดามารดา, ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือผู้ดูแลเด็กทันทีที่มีการจับกุมหรือการควบคุมตัวเด็ก

(อี) ประกันว่า ในการพิจารณาว่าบิดามารดา, ผู้ปกครองตามกฎหมาย, ผู้แทนทางกฎหมายของเด็ก/ที่ปรึกษากฎหมาย หรือผู้ใหญ่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ หรือในกรณีจำเป็น ผู้ประกอบวิชาชีพในการคุ้มครองเด็ก จะอยู่ร่วมกับเด็ก หรือเข้าสังเกตการณ์ในระหว่างกระบวนการถามปากคำ หรือสอบสวนเด็กหรือไม่นั้น มีการพิจารณาถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กและปัจจัยอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

(เอฟ) ประกันว่าเด็กได้รับแจ้งสิทธิและมีช่องทางในการได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายได้ที่ทันทีในระหว่างการสอบสวนโดยตำรวจ และในระหว่างการควบคุมตัวโดยตำรวจ และเด็กสามารถปรึกษากับผู้แทน

ทางกฎหมายของเด็ก/ที่ปรึกษากฎหมาย ได้โดยอิสระและเป็นความลับอย่างเต็มที่

(จ) ทบทวน, ประเมิน และในกรณีจำเป็น ปรับปรุงกฎหมายภายในประเทศ, นโยบาย, ประมวลกฎหมาย, กระบวนการ, แผนงาน และแนวปฏิบัติ เพื่อนำไปปฏิบัติซึ่งนโยบายและกระบวนการที่เคร่งครัดในการคุ้มครองเด็ก โดยเคารพความเป็นส่วนตัวและศักดิ์ศรีของเด็ก, การเก็บตัวอย่างจากร่างกายของเด็กที่เป็นผู้ต้องสงสัย และการประเมินอายุและเพศสภาพของเด็ก

(เจช) ปฏิบัติตามมาตรการเพื่อป้องกันความรุนแรงโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายของตำรวจ รวมถึงการจับกุมและควบคุมตัวตามอำเภอใจ และการลงโทษนอกกระบวนการยุติธรรม อันเนื่องมาจากพฤติกรรมของเด็กที่ผิดกฎหมายหรือไม่พึงประสงค์

(ไฉ) สร้างกระบวนการร้องเรียนที่เข้าถึงได้ เหมาะสมกับเด็ก และมีความปลอดภัย เพื่อให้เด็กสามารถร้องเรียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างการจับกุมหรือสอบสวน หรือระหว่างที่อยู่ในการควบคุมตัวของตำรวจ

(แจ) ประกันว่าเมื่อมีการกล่าวหาว่ามีการกระทำความรุนแรงต่อเด็กกระหว่างที่เด็กเข้าไปติดต่อกับตำรวจ จะต้องมีการสืบสวนสอบสวนการกระทำความรุนแรงนั้น โดยอิสระ, ทันท่วงที และมีประสิทธิภาพ

และประกันว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ได้กระทำความรุนแรงต่อเด็กจะต้อง ถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งใด ๆ ที่สามารถควบคุมหรือมีอำนาจเหนือ ผู้ร้องเรียน, พยาน และครอบครัวของบุคคลดังกล่าว รวมไปถึงบุคคล ที่ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม

(เค) ใช้มาตรการเพื่อจัดการความเสี่ยงที่จะเกิดความรุนแรง และมาตรการคุ้มครองเด็กในระหว่างการเดินทางไปศาล, โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ซึ่งรวมถึงความเสี่ยงที่จะเกิดความรุนแรงระหว่างที่ถูก ควบคุมตัวรวมกับผู้ใหญ่ในห้องขังของศาล

(แอล) ประกันว่าเมื่อบิดามารดา, ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือ ผู้ดูแลถูกจับกุม จะต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุด, การดูแล และความจำเป็น อื่น ๆ ของเด็กด้วย

XIII. การประกันว่าการสัตรอนเสรีภาพนั้นจะถูกนำมาใช้เป็น มาตรการสุดท้ายเท่านั้น และใช้ระยะเวลาสั้นที่สุดเท่าที่เหมาะสม

35.

ด้วยยอมรับว่าการจำกัดการคุมขังตามคำพิพากษา และการสนับสนุนให้ใช้มาตรการทางเลือกแทนการคุมขังนั้น สามารถลดความเสี่ยงในการเกิดความรุนแรงต่อเด็กที่เกิดขึ้น ในกระบวนการยุติธรรม

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้โดยคำนึงถึง
ตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ไม่ลิดรอนเสรีภาพของเด็กโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือ
ตามอำเภอใจ และในกรณีที่มีการลิดรอนเสรีภาพต้องประกันว่าการกระทำนั้น
เป็นไปตามกฎหมายและถูกนำมาใช้เป็นมาตรการสุดท้ายเท่านั้น และ
ใช้ระยะเวลาสั้นที่สุดเท่าที่เหมาะสม

(บี) ประกันว่าเด็กมีช่องทางที่จะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย
ที่สนับสนุนงบประมาณโดยรัฐอย่างต่อเนื่องในทุกขั้นตอนของกระบวนการ
ยุติธรรม

(ซี) ประกันว่าเด็กสามารถใช้สิทธิในการอุทธรณ์คำพิพากษาและ
ได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายที่จำเป็นในการใช้สิทธิอุทธรณ์
ดังกล่าว

(ดี) จัดให้มีการปล่อยตัวก่อนกำหนดเท่าที่เป็นไปได้ และจัดให้
มีแผนงานและบริการในการดูแลภายหลังการปล่อยตัว และการกลับ
คืนสู่สังคม

(อี) ช่วยอำนวยความสะดวกให้มีการสร้างความเชี่ยวชาญ
เฉพาะด้าน หรืออย่างน้อยที่สุด ให้มีการอบรมเสริมทักษะความเชี่ยวชาญ
เฉพาะด้านสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่ถูกกล่าวหา, ต้องหา หรือถูกตัดสิน
ว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา

XIV. การห้ามการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย, ไร้มนุษยธรรม หรือลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

36.

ด้วยยอมรับว่าไม่มีเด็กคนใดสมควรถูกรทรมาน หรือถูกปฏิบัติ หรือถูกลงโทษอื่น ๆ อย่างโหดร้าย, ไร้มนุษยธรรม หรือ ลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังนี้

(เอ) ทบพวน, ประเมิน และในกรณีจำเป็น ปรับปรุงกฎหมาย ภายในประเทศ เพื่อห้ามมิให้มีการพิพากษาลงโทษด้วยวิธีการที่กระทำ ต่อเนื้อตัวร่างกายแก่เด็กในรูปแบบใด ๆ อย่างเด็ดขาดสำหรับความผิด ที่เด็กเป็นผู้กระทำ

(บี) ทบพวน, ประเมิน และในกรณีจำเป็น ปรับปรุงกฎหมาย ภายในประเทศเพื่อประกันว่า ตามกฎหมายและแนวปฏิบัตินั้นจะไม่มี การกำหนดโทษประหารชีวิตและจำคุกตลอดชีวิตโดยปราศจาก ความเป็นไปได้ในการปล่อยตัวสำหรับความผิดที่กระทำโดยบุคคลซึ่ง อายุต่ำกว่า 18 ปี ในขณะที่กระทำความผิด

XV. การป้องกันและตอบสนองต่อความรุนแรงต่อเด็กในที่คุมขังใด ๆ

37.

ด้วยยอมรับว่าเด็กที่ถูกลิดรอนเสรีภาพส่วนมาก
มักอยู่ในการควบคุมของตำรวจ หรือการคุมขัง
ก่อนการพิจารณาคดี หรือการคุมขังเพื่อความปลอดภัย
และเด็กเหล่านั้นอาจตกอยู่ในความเสี่ยงของความรุนแรง

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้โดยคำนึงถึง
ตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันว่าเด็กซึ่งอยู่ในการควบคุมของตำรวจ หรือการคุมขัง
ก่อนการพิจารณาคดี หรือการคุมขังเพื่อความปลอดภัย สามารถโต้แย้ง
การคุมขังดังกล่าวต่อศาลหรือคณะตุลาการได้ทันที และเด็กนั้นมีโอกาส
ที่แจ่มไม่ว่าโดยตรงหรือโดยผ่านผู้แทน หรือหน่วยงานที่เหมาะสม
ด้วยวิธีการตามกฎหมายภายในประเทศว่าด้วยวิธีพิจารณาคดี เพื่อให้มี
คำวินิจฉัยโดยทันทีในเรื่องดังกล่าว

(บี) ลดความล่าช้าในกระบวนการยุติธรรม, เร่งรัดการพิจารณาคดี
และกระบวนการอื่นที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่ถูกกล่าวหา, ต้องหา หรือถูกตัดสิน
ว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา และหลีกเลี่ยงการคุมขังเด็กที่ยาวนานหรือ
ตามอำเภอใจ ในระหว่างรอการพิจารณาคดีหรือการสรุปสำนวน
การสอบสวนของตำรวจ

(ซี) ประกันการควบคุมดูแลอย่างมีประสิทธิภาพและการติดตามผลที่เป็นอิสระในทุกกรณีที่มีการควบคุมตัวเด็กโดยตำรวจ, การคุมขังเด็กก่อนการพิจารณาคดี หรือการคุมขังเด็กเพื่อความปลอดภัย

(ดี) พยายามลดการคุมขังเด็กก่อนการพิจารณาคดีโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การใช้มาตรการและนโยบายทางกฎหมายและทางปกครองในการกำหนดเงื่อนไขเบื้องต้น, ข้อจำกัด, ระยะเวลา และทางเลือกอื่นแทนการคุมขังก่อนการพิจารณาคดี และโดยใช้มาตรการที่มุ่งเน้นการใช้บังคับกฎหมายที่มีอยู่ รวมทั้งประกันการเข้าถึงความยุติธรรมและความช่วยเหลือทางกฎหมาย

38.

ด้วยยอมรับว่า ในกรณีที่เด็กต้องถูกคุมขัง สภาพการคุมขังนั้นอาจนำไปสู่ความรุนแรงต่อเด็กในหลายรูปแบบ

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันว่าสถานคุมขังทุกแห่งได้นำเอานโยบาย, กระบวนการและแนวปฏิบัติที่ละเอียดอ่อนต่อเด็กมาปฏิบัติ และติดตามการปฏิบัติให้สอดคล้องกับแนวนโยบายดังกล่าว

(บี) กำหนดศักยภาพสูงสุดในการรองรับผู้ถูกคุมขังสำหรับที่คุมขังทุกแห่ง และใช้มาตรการที่เป็นรูปธรรมและยั่งยืนในการแก้ปัญหาและลดความแออัดในที่คุมขังดังกล่าว

(ซี) ประกันว่าในที่คุมขังทุกแห่งจะมีการแยกเด็กออกจากผู้ใหญ่ และแยกเด็กผู้หญิงออกจากเด็กผู้ชาย

(ดี) ส่งเสริมแนวปฏิบัติที่ดีเพื่อเพิ่มความคุ้มครองและความปลอดภัยของเด็กที่อาศัยอยู่ร่วมกับบิดาหรือมารดาที่ถูกคุมขัง รวมทั้งการปรึกษาหารือกับบิดามารดาเพื่อทราบความเห็นของบิดามารดาเกี่ยวกับการดูแลเด็กเหล่านั้นในระหว่างอยู่ในการคุมขัง และส่งเสริมให้มีการจัดทำห้องพิเศษสำหรับแม่และเด็ก หรือในกรณีที่บิดามารดาถูกคุมขังเนื่องจากฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ให้จัดห้องพิเศษสำหรับครอบครัวแยกจากที่คุมขังทั่วไป เพื่อทราบความจำเป็นเฉพาะของบุคคลกลุ่มนี้ และให้ความคุ้มครองตามที่เหมาะสม

(อี) อำนวยความสะดวกในการประเมินและการคัดแยกเด็กที่อยู่ในสถานที่คุมขัง เพื่อทราบความจำเป็นเฉพาะของเด็กเหล่านั้น เพื่อจัดให้มีการคุ้มครองที่เหมาะสม รวมทั้งมีการดูแลและมาตรการแทรกแซงเพื่อให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล รวมทั้งคำนึงถึงความจำเป็นเฉพาะของเด็กผู้หญิง และประกันว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกหลากหลายและเพียงพอต่อความต้องการและให้การคุ้มครองอย่างเพียงพอต่อเด็กในช่วงวัยต่าง ๆ หรือเด็กซึ่งมีความต้องการที่แตกต่างกัน

(เอฟ) ประกันให้มีการบำบัดรักษาและความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกคุมขังซึ่งมีความจำเป็นเฉพาะ รวมถึงเด็กผู้หญิงที่ตั้งครรภ์, ให้กำเนิดบุตร และ/หรือเลี้ยงดูบุตร ในระหว่างถูกคุมขัง และจัดให้มีการบำบัดรักษาอาการป่วยทางจิต, ความทุพพลภาพ, การติดเชื้อเอชไอวีหรือโรคเอดส์ และโรคติดต่อ หรือโรคที่ไม่ติดต่อต่าง ๆ และการติดยาเสพติด และตอบสนองต่อความจำเป็นของเด็กที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย หรือการทำร้ายตัวเองรูปแบบอื่น

(จี) ประกันให้มีการดูแลและคุ้มครองที่เหมาะสมแก่เด็กซึ่งติดตามบิดาหรือมารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม รวมทั้งการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

(เอช) ทบทวน, ปรับปรุง และพัฒนานโยบายและแนวปฏิบัติด้านความปลอดภัยและระบบการป้องกันภัยภายในสถานที่คุมขัง เพื่อแสดงให้เห็นถึงหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการประกันความปลอดภัยของเด็กและคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงทุกรูปแบบ รวมทั้งความรุนแรงระหว่างเด็กด้วยกันเอง

(ไอ) ป้องกันการเลือกปฏิบัติ, การแบ่งแยกหรือการสร้างตราบาปในทุกรูปแบบต่อเด็กที่ถูกคุมขัง

(เจ) ใช้มาตรการที่เข้มงวดเพื่อประกันว่า เมื่อมีการกล่าวหาว่ามีการกระทำความรุนแรงเกิดขึ้น ซึ่งรวมถึงการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก

ในสถานที่คุมขัง จะมีการรายงานเหตุดังกล่าวทันที และมีการสืบสวน สอบสวนอย่างเป็นอิสระ, ทันที และมีประสิทธิภาพ โดยพนักงาน เจ้าหน้าที่ที่เหมาะสม และหากมีมูลความผิด ให้มีการดำเนินคดีอาญา อย่างมีประสิทธิภาพ

39.

ด้วยตระหนักถึงความจำเป็นในการลดความเสี่ยงของ ความรุนแรงต่อเด็กที่อยู่ในการคุมขัง

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึง ตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันว่าเด็กที่อยู่ในการคุมขัง และบิดามารดา และ/หรือ ผู้ปกครองตามกฎหมายของเด็กเหล่านั้น ทราบถึงสิทธิของตนและสามารถ เข้าถึงกลไกที่มีไว้เพื่อการคุ้มครองสิทธิ รวมทั้งความช่วยเหลือทาง กฎหมาย

(บี) ห้ามใช้การขังในคุกมืด หรือขังในที่ปิด หรือการขังเดี่ยว หรือ การลงโทษในรูปแบบอื่นใด ซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพกายหรือ สุขภาพจิตของเด็ก

(ซี) รับเอาและนำไปปฏิบัติซึ่งนโยบายที่เข้มงวดที่กำหนดแนวทางการ ใช้กำลังและเครื่องพันธนาการร่างกายเด็กในระหว่างถูกคุมขัง

(ดี) รับเอานโยบายที่ห้ามบุคลากรพกพาและใช้อาวุธในสถานที่
ซึ่งเด็กถูกคุมขัง

(อี) ห้ามและป้องกันอย่างมีประสิทธิภาพมิให้ใช้มาตรการ
ทางวินัยโดยการลงโทษด้วยวิธีการที่กระทำต่อเนื้อตัวร่างกาย, รับเอานโยบาย
และกระบวนการทางวินัยที่ชัดเจนและโปร่งใสซึ่งส่งเสริมการใช้รูปแบบ
การอบรมวินัยเชิงบวกและให้ความรู้ และกำหนดในกฎหมายให้ผู้จัดการ
และบุคลากรในสถานที่คุมขังมีหน้าที่ทำบันทึก, ตรวจสอบ และติดตาม
การใช้มาตรการหรือการลงโทษทางวินัยทุกเหตุการณ์

(เอฟ) ห้ามเจ้าหน้าที่ของสถานที่คุมขังกระทำ หรือข่มขู่ว่า
จะกระทำ ความรุนแรงต่อเด็กทุกรูปแบบ เพื่อบังคับให้เด็กทำในสิ่งที่ขัด
ต่อความประสงค์ของเด็ก

(จี) ประกันว่ามีการสอดส่องดูแลและการคุ้มครองเด็กอย่าง
มีประสิทธิภาพเท่าที่จำเป็น จากความรุนแรงที่กระทำโดยเด็กคนอื่น
หรือผู้ใหญ่ รวมทั้งให้มีมาตรการเพื่อป้องกันการข่มเหงรังแกจากผู้ใหญ่
และเด็กคนอื่นรวมถึงจากการทำร้ายตัวเอง

(เฮช) ป้องกันความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของแก๊งวัยรุ่น
และการคุกคามอันเนื่องมาจากการเหยียดเชื้อชาติ และความรุนแรง
ภายในสถานที่คุมขัง

(ไอ) สนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้ครอบครัวเข้าเยี่ยมเด็กได้บ่อยครั้ง และมีการติดต่อและสื่อสารเป็นประจำระหว่างเด็กกับสมาชิกในครอบครัว รวมทั้งกับโลกภายนอก ทั้งนี้ เท่าที่เป็นไปได้และเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก และประกันว่าวิธีการลงทะเบียนแก่เด็กที่ถูกคุมขังนั้นจะไม่รวมถึงการห้ามเด็กติดต่อกับสมาชิกในครอบครัว

(เจ) ป้องกันความรุนแรงและการกระทำโดยมิชอบต่อเด็กที่มีอาการป่วยทางจิต หรือการติดยาเสพติด ด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการบำบัดรักษาและมาตรการอื่นเพื่อคุ้มครองเด็กกลุ่มดังกล่าวจากการทำร้ายตัวเอง

40.

ด้วยยอมรับถึงความสำคัญของการป้องกันความรุนแรงต่อเด็กผ่านการรับ, การคัดเลือก, การฝึกอบรม และการควบคุมดูแลเจ้าหน้าที่อย่างเหมาะสม

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสม ดังนี้

(เอ) ประกันว่าบุคลากรทุกคนที่ทำงานกับเด็กในสถานที่คุมขังมีคุณสมบัติที่ดี, ได้รับคัดเลือกบนพื้นฐานทางศักยภาพด้านวิชาชีพ, ความซื่อสัตย์สุจริต, ความสามารถ, และความเหมาะสมสำหรับตำแหน่ง และบุคลากรเหล่านั้นได้รับค่าตอบแทนที่เพียงพอ, ได้รับการอบรมอย่างเหมาะสม และได้รับการควบคุมดูแลอย่างมีประสิทธิภาพ

(บี) ประกันว่าบุคคลใดก็ตามที่ศาลได้พิพากษาว่ากระทำ ความผิดอาญาต่อเด็กนั้น ไม่มีสิทธิเข้าทำงานในหน่วยงานหรือองค์กร ที่ให้บริการแก่เด็ก และกำหนดให้หน่วยงานหรือองค์กรที่ให้บริการแก่เด็ก ต้องป้องกันมิให้บุคคลที่ถูกศาลพิพากษาว่าได้กระทำความผิดอาญา ต่อเด็กเข้ามาเกี่ยวข้องกับเด็ก

(ซี) อบรมบุคลากรทุกคน และให้บุคคลเหล่านั้นตระหนัก ถึงความรับผิดชอบของตนในการรับรู้ถึงสัญญาณเริ่มต้นของความเสียหาย ที่จะเกิดความรุนแรงและบรรเทาความเสียหายดังกล่าว, รายงานเหตุการณ์ ความรุนแรงต่อเด็กและคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงอย่างจริงจัง โดยวิธีการที่มีจริยธรรมและละเอียดอ่อนต่อเด็กและเพศสภาพ

41.

คำมั่นถึงความจำเป็นเฉพาะของเด็กผู้หญิงและความเปราะบาง ต่อความรุนแรงที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพ

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึง ตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ชำจัดความเสี่ยงจากการคุกคาม, ความรุนแรง และการเลือกปฏิบัติ ต่อเด็กผู้หญิงในทุกรูปแบบ

(บี) ประกันว่ามีมาตรการคำนึงถึงความจำเป็นพิเศษและความเปราะบาง ของเด็กผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจต่าง ๆ

(ซี) ประกันว่าในระหว่างการค้นตัวเด็กผู้หญิง ต้องเคารพ และคุ้มครองศักดิ์ศรีของเด็กนั้น ซึ่งต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่หญิงที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการค้นหาที่เหมาะสมเท่านั้น และต้องสอดคล้องกับกระบวนการที่กำหนดไว้

(ดี) ปฏิบัติตามมาตรการทางเลือกในการตรวจค้น เช่น การใช้เครื่องสแกนแทนการตรวจค้นแบบถอดเสื้อผ้าและการตรวจค้นที่ล่วงล้ำเข้าไปในร่างกาย เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เป็นอันตรายต่อจิตใจและร่างกายที่เด็กอาจได้รับจากการตรวจค้นดังกล่าว

(อี) รับเอาและปฏิบัติตามนโยบายและกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนในการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ ซึ่งมุ่งให้ความคุ้มครองสูงสุดแก่เด็กผู้หญิงที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ จากปัญหาความรุนแรงทางกายหรือวาจา, การกระทำโดยมิชอบ หรือการคุกคามทางเพศใด ๆ

42.

ด้วยยอมรับถึงความสำคัญอย่างยิ่งของกลไกการติดตาม และตรวจสอบที่เป็นอิสระ

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) ประกันให้มีการติดตามอย่างมีประสิทธิภาพ, การเข้าไปและตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอในสถานที่คุมขัง และสถานคุมขังโดยใช้

ชุมชนเป็นฐาน โดยหน่วยงานอิสระระดับชาติและองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, ผู้ตรวจการแผ่นดินหรือฝ่ายตุลาการซึ่งมีอำนาจเข้าเยี่ยมโดยไม่ต้องแจ้งล่วงหน้า, สัมภาษณ์เด็กและเจ้าหน้าที่อย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว และสืบสวนสอบสวนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำความรุนแรง

(บี) ประกันว่ารัฐสมาชิกให้ความร่วมมือกับกลไกการติดตามในระดับระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกฎหมายให้อำนาจที่จะเข้าเยี่ยมสถานที่คุมขังต่าง ๆ ที่มีเด็กถูกกักขังไว้

(ซี) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ดีและการถอดบทเรียนในด้านกลไกการติดตามและการตรวจสอบในระดับประเทศ

(ดี) ประกันว่าทุกครั้งที่มีการเสียชีวิตของเด็กในสถานที่คุมขังจะมีการรายงานและสืบสวนสอบสวนอย่างทันที่และเป็นอิสระ มีความพยายามที่จะทำการสืบสวนสอบสวนอย่างทันที่ที่เหมาะสมถึงอาการบาดเจ็บของเด็ก และประกันว่าบิดามารดา, ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือญาติสนิทที่สุดของเด็กจะได้รับแจ้งเหตุการณ์ดังกล่าว

XVI. การตรวจหา, การช่วยเหลือ และการคุ้มครองเด็กซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง อันเป็นผลมาจากการเข้าเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในฐานะที่เป็นผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด

43.

ด้วยคำนึงถึงความสำคัญอย่างยิ่งของการให้ความคุ้มครอง, ให้ความช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาอย่างกับท่วงทีแก่เด็ก ที่รายงานการกระทำโดยมิชอบและเหตุการณ์ความรุนแรง ในกระบวนการยุติธรรม

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึง ตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง

(เอ) จัดตั้งกลไกการร้องเรียนที่มีความปลอดภัย, เป็นความลับ, มีประสิทธิภาพและเข้าถึงได้ง่ายสำหรับเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในกระบวนการยุติธรรม

(บี) ประกันว่าเด็กจะได้รับข้อมูลที่ชัดเจนทั้งทางวาจาและทางลายลักษณ์อักษร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครั้งแรกที่เด็กเข้ามาในสถานที่คุมขัง เกี่ยวกับสิทธิเด็ก, กระบวนการที่เกี่ยวข้อง, วิธีการใช้สิทธิในการร้องเรียนและสิทธิที่จะได้รับการพิจารณา, การเยียวยาที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ไขเหตุการณ์ความรุนแรง และบริการที่จัดไว้เพื่อช่วยเหลือและสนับสนุน รวมทั้งข้อมูลเรื่องการเรียกร้องค่าเสียหาย ทั้งนี้ ข้อมูลดังกล่าวนั้นต้องเหมาะสมกับอายุและวัฒนธรรม และมีความละเอียดอ่อนต่อเด็กและต่อเพศสภาพของเด็ก อีกทั้งบิดามารดา และผู้ปกครองตามกฎหมายของเด็กจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการเหล่านี้เช่นเดียวกัน

(ซี) คຸ່ມครองเด็กที่รายงานการกระทำโดยมิชอบ โดยค่านึงเป็นพิเศษถึงความเสี่ยงจากการแก้แค้นด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการถอดถอนผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับ ความรุนแรงหรือการปฏิบัติที่ไม่ดีต่อเด็กออกจากตำแหน่งใด ๆ ก็ตามที่สามารถควบคุมหรือมีอำนาจเหนือเด็กผู้ร้อง, พยาน หรือครอบครัวของผู้ร้อง รวมไปถึงบุคคลที่ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวน ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม

(ดี) ใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อคຸ່ມครองเด็กที่ให้ข้อมูลหรือเป็นพยานในกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับคดีความรุนแรงภายในระบบยุติธรรม

(อี) จัดให้มีช่องทางในการเข้าถึงกลไกการเยียวยาที่เป็นธรรม, รวดเร็ว และเสมอภาค และจัดให้มีกระบวนการซึ่งสามารถเข้าถึงได้ในการเรียกร้องค่าเสียหายสำหรับเด็กที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในระบบยุติธรรม และพยายามจัดสรรค่าชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้ถูกระทำอย่างเพียงพอ

44.

ด้วยยอมรับถึงความสำคัญของการตรวจหาและการตอบสนองต่อเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็กในทุกกรณี ซึ่งเป็นผลจากการเข้าเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในฐานะที่เป็นผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำผิด

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสม ดังนี้

(เอ) ประกันว่า กฎหมายที่กำหนดหน้าที่ในการรายงานความรุนแรงต่อเด็กภายในระบบยุติธรรมนั้น เคารพสิทธิของเด็ก และถูกรวบรวมไว้ในกฎระเบียบข้อบังคับของหน่วยงานต่าง ๆ และหลักปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง และประกันว่าทุกฝ่ายที่ทำงานร่วมกับเด็กได้รับคำแนะนำที่ชัดเจนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการรายงานและผลที่ตามมา

(บี) ปฏิบัติตามมาตรการคุ้มครองเจ้าหน้าที่ซึ่งรายงานโดยสุจริตถึงเหตุการณ์ที่มีการกล่าวหาว่าเป็นการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก และรับเอากฎและกระบวนการในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบวิชาชีพและบุคคลทั่วไปที่แจ้งเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็กแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

(ซี) ประกันว่าเมื่อมีการกล่าวหาว่ามีการกระทำความรุนแรงต่อเด็กที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในฐานะผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและเจ้าหน้าที่ที่มีความเป็นอิสระซึ่งรวมถึงบุคลากรทางการแพทย์ จะต้องทำการสืบสวนสอบสวนอย่างรวดเร็ว เป็นอิสระ และมีประสิทธิภาพ โดยเคารพในหลักการรักษาความลับอย่างเต็มที่

XVII. การเสริมสร้างกลไกความรับผิดชอบและการควบคุมดูแล

45.

รัฐสมาชิกควรต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมทั้งหมดในการต่อต้านการไม่ถูกต้องโทษ และต่อต้านการเพิกเฉยต่อความรุนแรงต่อเด็กภายในระบบยุติธรรม

ซึ่งรวมถึงการใช้โปรแกรมการสร้างความตระหนักรู้, การให้การศึกษ และ การดำเนินคดีอาญาที่มีประสิทธิภาพสำหรับความผิดที่เป็นการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็กภายในระบบยุติธรรม

46.

สนับสนุนให้รัฐสมาชิกประกันว่ามีการกำหนดข้อตกลงและหน้าที่ที่ชัดเจนและยั่งยืนในหน่วยงานด้านงานยุติธรรมทุกระดับ เพื่อป้องกันและจัดการกับปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก

ซึ่งรวมถึงการใช้วิธีการที่ละเอียดอ่อนต่อเด็กและต่อเพศสภาพ

47.

รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(เอ) สนับสนุนให้มีการรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ความรุนแรงต่อเด็กภายในระบบยุติธรรม ด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการรับเอาและใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความซื่อสัตย์สุจริตและป้องกันการทุจริต

(บี) จัดตั้งกลไกความรับผิดชอบทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน ตำรวจและในสถานที่คุมขัง

(ซี) จัดให้มีองค์ประกอบสำคัญทั้งหมดสำหรับระบบความพร้อมรับผิดที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึงกลไกระดับชาติที่เป็นอิสระสำหรับการควบคุมดูแล, ติดตาม และร้องเรียนสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็ก

(ดี) ประกันให้มีการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีอาญาที่เป็นอิสระ, รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ สำหรับความผิดที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อเด็กภายในระบบยุติธรรม

(อี) ประกันว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งหมดซึ่งถูกพบว่าต้องรับผิดชอบต่อการกระทำความรุนแรงต่อเด็กนั้น ต้องรับผิดชอบทางวินัยของหน่วยงาน, การเลิกจ้าง และการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา ตามที่เหมาะสม

(เอฟ) ส่งเสริมให้มาตรการทั้งหมดที่นำมาใช้เพื่อให้ผู้กระทำความรุนแรงต่อเด็กและผู้ต้องรับผิดชอบในการป้องกันความรุนแรงมารับผิด มีความโปร่งใสและความรับผิดชอบต่อสาธารณะ

(จ) ดำเนินการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา หรือกระบวนการตรวจสอบที่สาธารณชนมีส่วนร่วมอื่น ๆ สำหรับการรายงานที่จริงจังเกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็กที่เกิดขึ้นในขั้นตอนใด ๆ ของกระบวนการยุติธรรม และประกันว่าการสืบสวนสอบสวนนั้นดำเนินการโดยบุคคลผู้มีความซื่อสัตย์สุจริต, ได้รับงบประมาณอย่างเพียงพอ และดำเนินการเสร็จสิ้นโดยไม่ล่าช้าเกินสมควร

United Nations Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Children in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

RESOLUTION ADOPTED BY THE GENERAL ASSEMBLY ON 18 DECEMBER 2014

[on the report of the Third Committee (A/69/489)]

69/194. United Nations Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Children in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

The General Assembly,

Recalling the Universal Declaration of Human Rights,¹ the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights,² the International Covenant on Civil and Political Rights,² the Convention on the Rights of the Child³ and all other relevant international and regional treaties,

1 Resolution 217 A (III).

2 See resolution 2200 A (XXI), annex.

3 United Nations, Treaty Series, vol. 1577, No.27531

Recalling also the numerous international standards and norms in the field of crime prevention and criminal justice, in particular on juvenile justice, such as the United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice (the Beijing Rules),⁴ the United Nations Guidelines for the Prevention of Juvenile Delinquency (the Riyadh Guidelines),⁵ the United Nations Rules for the Protection of Juveniles Deprived of their Liberty,⁶ the Guidelines for Action on Children in the Criminal Justice System,⁷ the Guidelines on Justice in Matters involving Child Victims and Witnesses of Crime,⁸ the United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders (the Bangkok Rules),⁹ the updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice,¹⁰ the Guidelines for the Prevention of Crime,¹¹ the United Nations Principles and Guidelines on Access to

4 Resolution 40/33, annex.

5 Resolution 45/122, annex.

6 Resolution 45/113, annex.

7 Economic and Social Council resolution 1997/30, annex.

8 Economic and Social Council resolution 2005/20, annex.

9 Resolution 65/229, annex.

10 Resolution 65/228, annex.

11 Economic and Social Council resolution 2002/13, annex.

Legal Aid in Criminal Justice Systems,¹² the guidelines for cooperation and technical assistance in the field of urban crime prevention,¹³ the Code of Conduct for Law Enforcement Officials,¹⁴ the Guidelines for the Effective Implementation of the Code of Conduct for Law Enforcement Officials and the Basic Principles on the Use of Force and Firearms by Law Enforcement Officials,¹⁵ Enforcement Officials and the Basic Principles on the Use of Force and Firearms by Law Enforcement Officials,¹⁶

Recalling further its relevant resolutions, as well as those of the Economic and Social Council, the Human Rights Council and the Commission on Human Rights,¹⁷

12 Resolution 67/187, annex.

13 Economic and Social Council resolution 1995/9, annex.

14 Resolution 34/169, annex.

15 Economic and Social Council resolution 1989/61, annex.

16 Eighth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders, Havana, 27 August-7 September 1990: report prepared by the Secretariat (United Nations publication, Sales No. E.91.IV.2), chap. I, sect. B.2, annex.

17 Including General Assembly resolutions 62/141, 62/158, 63/241, 64/146, 65/197, 65/213, 66/138, 66/139, 66/140, 66/141, 67/152 and 67/166; Economic and Social Council resolutions 2007/23 and 2009/26; and Human Rights Council Resolutions 7/29, 10/2, 18/12, 19/37, 22/32 and 24/12.

Acknowledging the value of the joint report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, the United Nations Office on Drugs and Crime and the Special Representative of the Secretary-General on Violence against Children on prevention of and responses to violence against children within the juvenile justice system,¹⁸ the report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on access to justice for children and the joint report of the Special Rapporteur on the sale of children,¹⁹ child prostitution and child pornography and the Special Representative of the Secretary-General on Violence against Children on accessible and child-sensitive counselling, complaint and reporting mechanisms to address incidents of violence,²⁰

Noting with appreciation the important work on child rights in the context of crime prevention and criminal justice conducted by United Nations agencies, funds and programmes, including the United Nations Office

18 A/HRC/21/25.

19 A/HRC/25/35. and Add.1.

20 A/HRC/16/56.

on Drugs and Crime, the Office of the High Commissioner and the United Nations Children’s Fund, and by the Special Representative and relevant mandate holders and treaty bodies, and welcoming the active participation of civil society in this field of work,

Emphasizing that children, by reason of their physical and mental development, face particular vulnerabilities and need special safeguards and care, including appropriate legal protection,

Emphasizing also that children in contact with the justice system as victims, witnesses or alleged or recognized offenders must be treated in a child-sensitive manner and with respect for their rights, dignity and needs,

Stressing that the right for all to have access to justice and the provision that child victims or witnesses of violence and children and juveniles in conflict with the law are entitled to the same legal guarantees and protection as are accorded to adults, including all fair trial guarantees, form an important basis for

strengthening the rule of law through the administration of justice,

Recognizing the complementary roles of crime prevention, the criminal justice system, child protection agencies and the health, education and social sectors, as well as civil society, in creating a protective environment and preventing and responding to incidents of violence against children,

Being aware of the different economic, social and cultural contexts of crime prevention and criminal justice prevailing in each Member State,

Recalling its resolution 68/189 of 18 December 2013, in which it requested the United Nations Office on Drugs and Crime to convene a meeting of an open-ended intergovernmental expert group, in collaboration with all relevant United Nations entities, in particular the United Nations Children's Fund, the Office of the High Commissioner and the Special Representative, to develop a draft set of model strategies and practical measures on the elimination of violence against children

in the field of crime prevention and criminal justice, to be considered by the Commission on Crime Prevention and Criminal Justice at its session following the meeting of the open-ended intergovernmental expert group,

1. Strongly condemns all acts of violence against children, reaffirms the duty of the State to protect children from all forms of violence in both public and private settings, and calls for the elimination of impunity, including by investigating and prosecuting, with due process, and punishing all perpetrators;

2. Expresses its extreme concern about the secondary victimization of children that may occur within the justice system, and reaffirms the responsibility of States to protect children from this form of violence;

3. Welcomes the work done at the meeting of the expert group on the development of draft model strategies and practical measures on the elimination of violence against children in the field of crime prevention and criminal justice, held in Bangkok from 18 to 21 February 2014, and takes note with appreciation of its report;²¹

21 See E/CN.15/2014/14/Rev.1.

4. Adopts the United Nations Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Children in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice annexed to the present resolution;

5. Urges Member States to take all necessary and effective measures, as appropriate, to prevent and respond to all forms of violence against children who come in contact with the justice system as victims, witnesses or alleged or recognized offenders, and to provide for consistency in their laws and policies and in the application thereof in order to promote the implementation of the Model Strategies and Practical Measures;

6. Also urges Member States to remove any barrier, including any kind of discrimination, that children may face in accessing justice and in effectively participating in criminal proceedings, to pay particular attention to the issue of the rights of the child and the child's best interests in the administration of justice and to ensure that children in contact with the criminal justice system are treated in a child-sensitive manner, taking into account the specific needs of those children who are in particularly vulnerable situations;

7. Encourages Member States that have not yet integrated crime prevention and children's issues into their overall rule of law efforts to do so, and to develop and implement a comprehensive crime prevention and justice system policy, with a view to preventing the involvement of children in criminal activities, promoting the use of alternative measures to detention, such as diversion and restorative justice, adopting reintegration strategies for former child offenders and complying with the principle that deprivation of liberty of children should be used only as a measure of last resort and for the shortest appropriate period of time, as well as to avoid, wherever possible, the use of pretrial detention for children;

8. Encourages Member States, where appropriate, to strengthen multisectoral coordination among all relevant government agencies in order to better prevent, identify and respond to the multidimensional nature of violence against children and to ensure that criminal justice and other relevant professionals are adequately trained to deal with children;

9. Also encourages Member States to establish and strengthen child rights monitoring and accountability systems, as well as

mechanisms for the systematic research, collection and analysis of data on violence against children and on the systems designed to address violence against children, with a view to assessing the scope and incidence of such violence and the impact of policies and measures adopted to reduce it;

10. *Stresses* the importance of preventing incidents of violence against children and of responding in a timely manner to support child victims of violence, including to prevent their revictimization, and invites Member States to adopt knowledge-based, comprehensive and multisectoral prevention strategies and policies to address the factors that give rise to violence against children and that expose them to the risk of violence;

11. *Requests* the United Nations Office on Drugs and Crime to take steps to ensure the broad dissemination of the Model Strategies and Practical Measures;

12. *Also requests* the United Nations Office on Drugs and Crime, at the request of Member States, to identify the needs and capacities of countries and to provide technical assistance and advisory services to Member States in order

to develop or strengthen, as appropriate, legislation, procedures, policies and practices to prevent and respond to violence against children and to ensure respect for the rights of the child in the administration of justice;

13. Further requests the United Nations Office on Drugs and Crime to closely coordinate with the institutes of the United Nations crime prevention and criminal justice programme and with other relevant national and regional institutes with a view to developing training materials and offering training and other capacity-building opportunities, in particular for practitioners working in the areas of crime prevention and criminal justice and for providers of support services for the victims of violence against children and for child witnesses within the criminal justice system, and to disseminate information on successful practices;

14. Invites the Commission on Crime Prevention and Criminal Justice and the Human Rights Council, as well as the United Nations Office on Drugs and Crime, the United Nations Children's Fund, the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, the Special Representative of the Secretary-General on Violence against Children,

the Committee on the Rights of the Child and relevant regional and international intergovernmental and non-governmental organizations, to strengthen cooperation in supporting the efforts of States to eliminate all forms of violence against children;

15. Encourages Member States to promote country-to-country, regional and interregional technical cooperation in sharing best practices in the implementation of the Model Strategies and Practical Measures;

16. Invites Member States and other donors to provide extrabudgetary contributions for the purposes outlined in the present resolution, in accordance with the rules and procedures of the United Nations.

*73rd plenary meeting
18 December 2014*

ANNEX

United Nations Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Children in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

Introduction

1.

The United Nations Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Children in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice have been prepared to help Member States to address the need for integrated strategies for violence prevention and child protection, thereby offering children the protection to which they have an unqualified right.

2.

The Model Strategies and Practical Measures take into consideration the complementary roles of the justice system on the one hand, and the child protection, social welfare, health and education sectors on the other, in creating a protective environment and in preventing and responding to violence against children. They draw attention to the need for Member States to ensure that criminal law is used appropriately and effectively to criminalize various forms of violence against children, including forms of violence prohibited by international law. The Model Strategies and Practical Measures will enable

criminal justice institutions to strengthen and focus their efforts to prevent and respond to violence against children, and to increase their diligence in investigating, convicting and rehabilitating perpetrators of violent crimes against children.

3.

The Model Strategies and Practical Measures take into account the fact that children who are alleged as, accused of or recognized as having infringed criminal law, especially those who are deprived of their liberty, face a high risk of violence. Because special attention must be paid to the especially vulnerable situation of these children, the Model Strategies and Practical Measures are aimed at not only improving the effectiveness of the criminal justice system in preventing and responding to violence against children, but also at protecting children against any violence that may result from their contact with the justice system.

4.

The Model Strategies and Practical Measures reflect the fact that some of the perpetrators of violence against children are themselves children and often victims of violence. The need to protect child victims in such instances cannot negate the

rights of all of the children involved to have their best interests considered as a matter of primary importance.

5.

The Model Strategies and Practical Measures are grouped into three broad categories: general prevention strategies to address violence against children as part of broader child protection and crime prevention initiatives; strategies and measures to improve the ability of the criminal justice system to respond to crimes of violence against children and to protect child victims effectively; and strategies and measures to prevent and respond to violence against children in contact with the justice system. Good practices are set forth, to be considered and used by Member States within the framework of their national legal systems in a manner consistent with applicable international instruments, including relevant human rights instruments, and taking into consideration relevant United Nations standards and norms in crime prevention and criminal justice. Member States should be guided by the Model Strategies and Practical Measures to the maximum extent of their available resources and, where needed, within the framework of international cooperation.

Definitions

6.

For the purposes of the Model Strategies and Practical Measures:

(a) “Child” means, as in article 1 of the Convention on the Rights of the Child,²² “every human being below the age of eighteen years unless under the law applicable to the child, majority is attained earlier”;

(b) A “child protection system” refers to the national legal framework, formal and informal structures, functions and capacities to prevent and respond to violence against and abuse, exploitation and neglect of children;

(c) “Children in contact with the justice system” refers to children who come into contact with the justice system as victims or witnesses, children alleged as, accused of or recognized as having infringed criminal law, or children who are in any other situation requiring legal proceedings, for example regarding their care, custody or protection, including cases involving children of incarcerated parents;

22 United Nations, Treaty Series, vol. 1577, No. 27531.

(d) “Child-sensitive” denotes an approach that takes into consideration the child’s right to protection and individual needs and views in accordance with the age and maturity of the child;

(e) “Child victims” denotes children who are victims of crime regardless of their role in the offence or in the prosecution of the alleged offender or group of offenders;

(f) “Crime prevention” comprises strategies and measures that seek to reduce the risk of crimes occurring and their potential harmful effects on individuals and society, including fear of crime, by intervening to influence the multiple causes of crime;

(g) “Criminal justice system” refers to laws, procedures, professionals, authorities and institutions that apply to victims, witnesses and persons alleged as, accused of or recognized as having infringed criminal law;

(h) “Deprivation of liberty” means any form of detention or imprisonment or the placement of a person in a public or private custodial setting, from which that person is not permitted to leave at will, by order of any judicial, administrative or other public authority;

(i) “Diversion” refers to a process for dealing with children alleged as, accused of or recognized as having infringed criminal law as an alternative to judicial proceedings, with the consent of the child and the child’s parents or legal guardian;

(j) “Informal justice system” refers to the resolution of disputes and the regulation of conduct by adjudication or with the assistance of a neutral third party that is not part of the judiciary as established by law and/or whose substantive, procedural or structural foundation is not primarily based on statutory law;

(k) A “juvenile justice system” comprises laws, policies, guidelines, customary norms, systems, professionals, institutions and treatment specifically applicable to children alleged as, accused of or recognized as having infringed criminal law;

(l) “Legal aid” includes legal advice, assistance and representation for persons detained, arrested or imprisoned as a result of being suspected or accused of or charged with a criminal offence, and for victims and witnesses in the criminal justice process, which is provided at no cost for those without sufficient means or when the interests of justice so require. Furthermore, “legal aid” is intended to include the concepts of legal education, access to legal information and other services

provided for persons through alternative dispute resolution mechanisms and restorative justice processes;

(m) A “protective environment” is an environment conducive to ensuring to the maximum extent possible the survival and development of the child, including physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development, in a manner compatible with human dignity;

(n) “Restorative justice programme” means any programme that uses restorative processes and seeks to achieve restorative outcomes;

(o) “Restorative process” means any process in which the victim and the offender and, where appropriate, any other individuals or community members affected by a crime participate actively together in the resolution of matters arising from the crime, generally with the help of a facilitator. Restorative processes may include mediation, conciliation, conferencing and sentencing circles;

(p) “Violence” means all forms of physical or mental violence, injury or abuse, neglect or negligent treatment, maltreatment or exploitation, including sexual abuse.

Guiding principles

7.

In implementing the Model Strategies and Practical Measures at the national level, Member States should be guided by the following principles:

(a) That the inherent rights of the child to life, survival and development are protected;

(b) That the right of the child to have his or her best interests as a primary consideration in all matters involving or affecting him or her is respected, whether the child is a victim or a perpetrator of violence, as well as in all measures of prevention and protection;

(c) That every child is protected from all forms of violence without discrimination of any kind, irrespective of the child's or his or her parent's or legal guardian's race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national, ethnic or social origin, property, disability, birth or other status;

(d) That the child is informed of his or her rights in an age-appropriate manner and that the right of the child to be consulted and to express his or her views freely in all matters affecting him or her is fully respected;

(e) That all strategies and measures to prevent and respond to violence against children are designed and implemented from a gender perspective that specifically addresses gender-based violence;

(f) That the specific vulnerabilities of children and the situations they find themselves in, including children in need of special protection and children committing criminal offences under the age of criminal responsibility, should be addressed as part of comprehensive violence prevention strategies and identified as a priority for action;

(g) That measures to protect child victims of violence are non-coercive and do not compromise the rights of these children.

Part one

Prohibiting violence against children, implementing broad prevention measures and promoting research and data collection

8.

Child protection should begin with the proactive prevention of violence and the explicit prohibition of all forms of violence. Member States have the duty to take appropriate measures that effectively protect children from all forms of violence.

I. Ensuring the prohibition by law of all forms of violence against children

9.

Recognizing the importance of the existence of a sound legal framework which prohibits violence against children and empowers authorities to respond appropriately to incidents of violence, Member States are urged, as appropriate and while

taking into consideration relevant international human rights instruments, to ensure:

(a) That their laws are comprehensive and effective in prohibiting and eliminating all forms of violence against children and that provisions that justify, allow for or condone violence against children or may increase the risk of violence against children are removed;

(b) That cruel, inhuman or degrading treatment or punishment of children is prohibited and eliminated in all settings, including schools.

10.

Because a countless number of girls and boys fall victim to harmful practices undertaken under different pretexts or grounds, including female genital mutilation or cutting, forced marriage, breast ironing and witchcraft rituals, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To establish by law a clear and comprehensive prohibition of all harmful practices against children, supported by detailed

provisions in relevant legislation to secure the effective protection of girls and boys from those practices, to provide means of redress and to fight impunity

(b) To remove from all national legislation any legal provisions that provide justification or allow for consent to harmful practices against children;

(c) To ensure that resorting to informal justice systems does not jeopardize children's rights or preclude child victims from accessing the formal justice system, and to establish the supremacy of international human rights law.

11.

Recognizing the serious nature of many forms of violence against children and the need to criminalize these conducts, Member States should review and update their criminal law to ensure that the following acts are fully covered thereunder:

(a) Engaging in sexual activities with a child who is under the legal age of consent, ensuring as well that an appropriate “age of protection” or “legal age of consent”, below which a child cannot legally consent to sexual activity, is set;

(b) Engaging in sexual activities with a child using coercion, force or threats, abusing a position of trust, authority or influence over a child, including within the family, and abusing a particularly

vulnerable situation of a child, because of a mental or physical disability or a situation of dependence;

(c) Committing sexual violence against a child, including sexual abuse, sexual exploitation and sexual harassment through or facilitated by the use of new information technologies, including the Internet;

(d) The sale of or trafficking in children for any purpose and in any form;

(e) Offering, delivering or accepting, by whatever means, a child for the purpose of sexual exploitation of the child, transfer of organs of the child for profit or engagement of the child in forced labour;

(f) Offering, obtaining, procuring or providing a child for child prostitution;

(g) Producing, distributing, disseminating, importing, exporting, offering, selling or possessing child pornography;

(h) Slavery or practices similar to slavery, debt bondage and serfdom and forced labour, including forced or compulsory recruitment of children for use in armed conflict;

(i) Committing gender-related violence against a child and, in particular, gender-related killing of girls.

II. Implementing comprehensive prevention programmes

12.

General and context-specific measures should be developed by Member States to prevent violence against children. Prevention measures, building on a growing understanding of factors that give rise to violence against children and addressing the risks of violence to which children are exposed, should be part of a comprehensive strategy to eliminate violence against children. Criminal justice agencies, working together with, as appropriate, child protection, social welfare, health and education agencies and civil society organizations, should develop effective violence prevention programmes as part of both broader crime prevention programmes and initiatives to build a protective environment for children.

13.

Preventing the victimization of children through all available means should be recognized as a crime prevention priority. Member States are therefore urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To strengthen existing child protection systems and to help to create a protective environment for children;

(b) To adopt measures to prevent violence within the family and the community, address cultural acceptance or tolerance of violence against children, including gender-related violence, and challenge harmful practices;

(c) To encourage and support the development and implementation at every level of government of comprehensive plans for the prevention of violence against children in all of its forms, based on in-depth analysis of the problem and incorporating:

- (i) An inventory of existing policies and programmes;
- (ii) Well-defined responsibilities for the relevant institutions, agencies and personnel involved in preventive measures;
- (iii) Mechanisms for the appropriate coordination of preventive measures between governmental and non-governmental agencies;
- (iv) Evidence-based policies and programmes that are continually monitored and carefully evaluated in the course of implementation;

- (v) Parental capacity-building and family support as the primary preventive measures, while strengthening child protection in school and in the community;
- (vi) Methods for effectively identifying, mitigating and reducing the risk of violence against children;
- (vii) Public awareness-raising and community involvement in prevention policies and programmes;
- (viii) Close interdisciplinary cooperation, with the involvement of all relevant agencies, civil society groups, local and religious leaders and, where relevant, other stakeholders;
- (ix) Participation of children and families in policies and programmes for the prevention of criminal activities and victimization;

(d) To identify the specific vulnerabilities and risks faced by children in different situations

(e) To take appropriate actions to support and protect all children, in particular children in different situations of vulnerability and children in need of special protection;

(f) To be guided by the Guidelines for the Prevention of Crime²³ and play a leading role in developing effective crime

23 Economic and Social Council resolution 2002/13, annex.

prevention strategies and in creating and maintaining institutional frameworks for their implementation and review.

14.

The risk of violence against children committed by children should be addressed by specific prevention measures, including measures:

(a) To prevent physical, psychological and sexual violence exerted, often through bullying, by children against other children;

(b) To prevent the violence sometimes exerted by groups of children, including violence by youth gangs;

(c) To prevent the recruitment, use and victimization of children by youth gangs;

(d) To identify and protect children, in particular girls, who are linked to gang members and who are vulnerable to sexual exploitation;

(e) To encourage law enforcement agencies to use multi-agency intelligence to proactively profile local risk and, accordingly, to direct enforcement and disruption activity.

15.

The risk of violence associated with trafficking in children and various forms of exploitation by criminal groups should be addressed by specific prevention measures, including measures:

(a) To prevent the recruitment, use and victimization of children by criminal groups, terrorist entities or violent extremist groups;

(b) To prevent the sale of children, trafficking in children, child prostitution and child pornography

(c) To prevent the production, possession and dissemination of images and all other materials that depict, glorify or incite violence against children, including when perpetrated by children, particularly through information technologies, such as the Internet, in particular social networking environments.

16.

Broad public education and awareness campaigns are required. Member States, in cooperation with educational institutions, non-governmental organizations, relevant professional associations and the media, are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To implement and support effective public awareness

and public education initiatives that prevent violence against children by promoting respect for their rights and by educating their families and communities about the harmful impact of violence;

(b) To raise awareness of how to prevent and respond to violence against children among persons who have regular contact with children in the justice, child protection, social welfare, health and education sectors and in areas relating to sport, culture and leisure activities;

(c) To encourage and support inter-agency cooperation in implementing violence prevention activities and programmes, planning and delivering public information campaigns, training professionals and volunteers, gathering data on the incidence of violence against children, monitoring and evaluating the effectiveness of programmes and strategies and exchanging information on good practices and lessons learned;

(d) To encourage the private sector, in particular the information and communications technology sector, the tourism and travel industry and the banking and finance sectors, and civil society to participate in the development and implementation of policies to prevent the exploitation and abuse of children;

(e) To encourage the media to contribute to community efforts to prevent and respond to violence against children and

to promote changes in social norms that tolerate such violence, and to encourage the establishment of media-led ethical guidelines that will allow child-friendly coverage and reportage on cases involving child victims of abuse, exploitation, neglect and discrimination, taking into consideration the right of children to privacy;

(f) To involve children, their families, communities, local leaders, religious leaders and criminal justice and other relevant professionals in discussing the impact and detrimental effects of violence against children and ways to prevent violence and eliminate harmful practices;

(g) To challenge attitudes that condone or normalize violence against children, including the tolerance and acceptance of corporal punishment and harmful practices, and the acceptance of violence.

17.

In order to address the vulnerability and the specific risks of violence faced by unaccompanied children, migrant children and children who are refugees or asylum seekers, Member States are urged, as appropriate and without prejudice to their obligations under international law:

(a) To ensure that these children have access to independent assistance, advocacy and advice, that they are always placed in appropriate accommodation and treated in a manner that is fully compatible with their best interests, that they are separated from adults when necessary to protect them and, when applicable, to sever relationships with smugglers and traffickers, and that a legally appointed representative is available from the moment an unaccompanied child is detected by the authorities;

(b) To conduct regular analyses of the nature of the threats faced by these children and to assess their needs for assistance and protection;

(c) To uphold the principle of burden-sharing and solidarity with the host country and to enhance international cooperation.

III. Promoting research and data collection, analysis and dissemination

18.

Member States, the institutes of the United Nations crime prevention and criminal justice programme network, relevant entities of the United Nations system, other relevant international

organizations, research institutes, non-governmental organizations and professional associations are urged, as appropriate:

(a) To set up and strengthen mechanisms for the systematic and coordinated collection of data on violence against children, including on violence against children in contact with the justice system;

(b) To monitor and publish periodic reports on cases of violence against children reported to the police and other criminal justice agencies, including the number of cases, apprehension or arrest and clearance rates, prosecution and case disposition with regard to the alleged offenders and the prevalence of violence against children and, in so doing, to make use of data derived from population-based surveys. The reports should disaggregate data by type of violence and include, for example, information on the age and sex of the alleged offender and his or her relationship to the victim;

(c) To develop a multilevel system of reporting, starting from the most basic unit of government to the national level and to allow, in accordance with national legislation, the exchange of relevant information, statistics and data among all relevant institutions to help to ensure comprehensive data gathering for policy and programme development that will promote child protection;

(d) To develop population-based surveys and child-sensitive methodologies aimed at collecting data regarding children, including crime and victimization surveys, to allow for assessment of the nature and extent of violence against children;

(e) To develop and implement indicators relating to the performance of the justice system in preventing and responding to violence against children;

(f) To develop and monitor indicators relating to the prevalence of violence against children in contact with the justice system;

(g) To evaluate the efficiency and effectiveness of the justice system in meeting the needs of child victims of violence and preventing such violence, including with regard to the way in which the justice system treats child victims of violence, the use it makes of different intervention models and the degree to which it cooperates with other agencies responsible for the protection of children, and also to evaluate and assess the impact of current legislation, rules and procedures relating to violence against children;

(h) To collect, analyse and disseminate data on independent inspections of places of detention, access to complaint mechanisms by children in detention and outcomes of complaints and investigations in accordance with the obligations of States

under international human rights law;

(i) To use research studies and data collection to inform policy and practice and to exchange and disseminate information concerning successful violence prevention practices;

(j) To encourage and provide sufficient financial support for research on violence against children;

(k) To ensure that data, periodic reports and research are aimed at supporting the efforts of Member States to address violence against children and are used in the framework of constructive cooperation and dialogue with and among Member States.

Part two

Enhancing the ability and capacity of the criminal justice system to respond to violence against children and protect child victims

IV. Establishing effective detection and reporting mechanisms

19.

In order to respond to the need to detect and report acts of violence against children, Member States are urged, as appropriate:

(a) To ensure that measures are taken to identify risk factors for different types of violence and identify signs of actual violence in order to trigger appropriate intervention as early as possible;

(b) To ensure that criminal justice professionals who routinely come into contact with children in the course of their work are aware of risk factors and indicators of various forms of violence, in particular at the national level, and that they have received guidance and are trained on how to interpret such indicators and have the knowledge, willingness and ability necessary to take appropriate action, including the provision of immediate protection;

(c) To legally require professionals who routinely come into contact with children in the course of their work to notify appropriate authorities if they suspect that a child is, or is likely to become, a victim of violence;

(d) To ensure that safe child- and gender-sensitive approaches, procedures and complaint, reporting and counselling mechanisms are established by law, are in conformity with the obligations of Member States under the relevant international human rights instruments, take into account relevant international standards and norms on crime prevention and criminal justice and are easily accessible to all children and their representative or a third party without fear of reprisal or discrimination;

(e) To ensure that individuals, and in particular children, reporting in good faith alleged incidents of violence against

children are protected against all forms of reprisal;

(f) To work with Internet service providers, mobile telephone companies, search engines, public Internet facilities and others to facilitate and, where feasible, enact appropriate legislative measures to ensure the reporting of any representation, by whatever means, of a child engaged in real or simulated explicit sexual activities or any representation of the sexual parts of a child for primarily sexual purposes, defined as child pornography²⁴ under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography to the police or other authorized bodies and the blocking of access to websites where such material is available or the deletion of illegal content, and to keep records, in accordance with the law, and preserve evidence for a period of time and as determined by law for the purpose of investigation and prosecution.

V. Offering effective protection to child victims of violence

24 United Nations, Treaty Series, vol.2171, No.27531.

20.

In order to more effectively protect child victims of violence through the criminal justice process and avoid their secondary victimization, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments, to take appropriate measures:

(a) To ensure that laws clearly define the roles and responsibilities of government departments and define standards for the actions of other institutions, services and facilities responsible for the detection of violence against children and the care and protection of children, in particular in cases of domestic violence;

(b) To ensure that police and other law enforcement agencies have, with judicial authorization where required by national law, adequate powers to enter premises and conduct arrests in cases of violence against children and to take immediate measures to ensure the safety of the children;

(c) To ensure that police, prosecutors, judges and all other relevant professionals who may be in contact with child victims respond promptly to incidents of violence against children and that relevant cases are managed expeditiously and efficiently;

(d) To ensure that criminal justice and other relevant professionals, in dealing with cases of child victims of violence,

pay particular attention to child- and gender-sensitive approaches, including through the use of modern technologies in different stages of criminal investigations and criminal proceedings;

(e) To ensure that national standards, procedures and protocols are developed and implemented among relevant national actors in order to respond with sensitivity to child victims of violence whose physical or psychological integrity remains at serious risk and requires their urgent removal from the dangerous context, and that temporary protection and care are provided in an appropriate place of safety pending a full determination of the best interests of the child;

(f) To ensure that the police, courts and other competent authorities have the legal authority to issue and enforce protection measures such as restraining or barring orders in cases of violence against children, including removal of the perpetrator from the domicile and prohibiting further contact with the victim and other affected parties inside and outside the domicile, as well as to impose penalties for breaches of those orders in accordance with national legislation, and to ensure that, when the child victim of violence remains under the care and protection of the non-abusive parent, the parent can safeguard the child and that such protective measures are not dependent

on the initiation of criminal proceedings;

(g) To ensure that a registration system is established for judicial protection and restraining or barring orders, where such orders are permitted by national law, so that police and other criminal justice officials can quickly determine whether such an order is in force;

(h) To ensure that an informal or mediated settlement of cases involving violence against children takes place only when it is in the best interests of the child, and does not involve harmful practices, such as forced marriage, taking into account any power imbalance and the vulnerability of the child or his or her family in consenting to a settlement, with due regard for any future risk to the safety of the child or other children;

(i) To ensure that child victims of violence and their families have access to appropriate mechanisms or procedures in order to obtain redress and reparation, including from the State, and that relevant information about those mechanisms is publicized and easily accessible.

21.

Recognizing the fact that, for prosecutions to be effective, it is often necessary for child victims of violence to participate in the criminal justice process, that in some jurisdictions children

can be required or compelled to testify and that these children are vulnerable and in need of special protection, assistance and support in order to prevent further hardship and trauma that may result from their participation in the criminal justice process, Member States are required in this regard to ensure that the child's privacy is fully respected at all stages of the proceedings and are urged, as appropriate:

(a) To ensure the availability for children of special services, physical and mental health care and protection that take into account gender and are appropriate to the age, level of maturity and needs of the child in order to prevent further hardship and trauma and promote the physical and psychological recovery and social reintegration of child victims of violence;

(b) To ensure that children who have been subjected to sexual abuse, and especially girls who have become pregnant or children living with HIV/AIDS or other sexually transmitted diseases as a result of the abuse, receive age-appropriate medical advice and counselling and are provided with the requisite physical and mental health care and support;

(c) To ensure that child victims receive assistance from support persons commencing at the initial report and continuing until such services are no longer required;

(d) To ensure that professionals who are responsible for assisting child victims make every effort to coordinate support to avoid unnecessary procedures and limit the number of interviews.

VI. Ensuring effective investigation and prosecution of incidents of violence against children

22.

In order to effectively investigate and prosecute incidents of violence against children and bring the perpetrators to justice, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure that the primary responsibility for initiating investigations and prosecutions lies with the police, the prosecution and other competent authorities and does not require an official complaint to be filed by the child victim of violence or a parent or legal guardian of the child;

(b) To adopt and implement policies and programmes aimed at guiding all decisions concerning the prosecution of offences of violence against children and ensuring the fairness, integrity and effectiveness of such decisions;

(c) To ensure that the applicable laws, policies, procedures,

programmes and practices related to violence against children are consistently and effectively implemented by the criminal justice system;

(d) To ensure that child-sensitive investigation procedures are adopted and implemented so as to ensure that violence against children is correctly identified and to help provide evidence for administrative, civil and criminal proceedings, while according due assistance to children with special needs;

(e) To develop and implement policies and appropriate responses regarding the investigation and collection of evidence, in particular bodily samples, that take into account the needs and views of child victims of violence in accordance with the age and maturity of child victims, respect their dignity and integrity and minimize intrusion into their lives, while abiding by national standards for the collection of evidence;

(f) To ensure that the persons investigating alleged incidents of violence against children have the duty, powers and necessary authorization to obtain all the information necessary to the investigation, in accordance with criminal procedure as laid out in national law, and have at their disposal all the budgetary and technical resources necessary for effective investigation;

(g) To ensure that great care is taken to avoid subjecting

a child victim of violence to further harm through the process of the investigation, including by inviting and giving due weight to the child's views in accordance with the age and maturity of the child and adopting child-sensitive and gender-sensitive investigation and prosecution practices;

(h) To ensure that decisions on the apprehension or arrest, detention and terms of any form of release of an alleged perpetrator of violence against a child take into account the need for the safety of the child and others related to the child, and that such procedures also prevent further acts of violence.

VII. Enhancing cooperation among various sectors

23.

Acknowledging the complementary roles of the criminal justice system, child protection agencies, health, education and social service sectors and, in some cases, informal justice systems in creating a protective environment and preventing and responding to incidents of violence against children, Member States are urged, as appropriate:

(a) To ensure effective coordination and cooperation among the criminal justice, child protection, social welfare, health and education sectors in detecting, reporting and responding to

violence against children and protecting and assisting child victims;

(b) To establish stronger operational links, particularly in emergency situations, between health and social service agencies, both public and private, and criminal justice agencies for the purposes of reporting, recording and responding appropriately to acts of violence against children, while protecting the privacy of child victims of violence;

(c) To establish stronger links between informal justice systems and justice and child protection institutions;

(d) To develop information systems and inter-agency protocols to facilitate the exchange of information and enable cooperation in identifying incidents of violence against children, responding to them, protecting child victims of violence and holding perpetrators accountable, in accordance with national laws on data protection;

(e) To ensure that violent acts against children, when suspected by health and social services or child protection agencies, are promptly reported to the police and other law enforcement agencies;

(f) To promote the establishment of specialized units specifically trained to deal with the complexities and sensitivities relating to child victims of violence, from which victims

can receive comprehensive assistance, protection and intervention services, including health and social services, legal aid and police assistance and protection;

(g) To ensure that adequate medical, psychological, social and legal services sensitive to the needs of child victims of violence are in place to enhance the criminal justice management of cases involving violence against children, to encourage the development of specialized health services, including comprehensive, free and confidential forensic examinations by trained health providers and appropriate treatment, including HIV-specific treatment, and to facilitate and support inter-agency referrals of child victims for services;

(h) To provide support to children whose parents or caregivers are deprived of liberty in order to prevent and address the risk of violence such children may be exposed to as a result of the parents' or caregiver's actions or situation.

VIII. Improving criminal proceedings in matters involving child victims of violence

24.

With respect to criminal proceedings in matters involving child victims of violence, Member States are urged, as appropriate

and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure that comprehensive services are provided and protection measures are taken to ensure the safety, privacy and dignity of victims and their families at all stages of the criminal justice process, without prejudice to the ability or willingness of the victim to participate in an investigation or prosecution, and to protect them from intimidation and retaliation;

(b) To ensure that the child's views are given due weight in accordance with the age and maturity of the child, that the child is provided the opportunity to participate fully in any judicial and administrative proceedings, that every child is treated as a capable witness and that his or her testimony is not presumed to be invalid or untrustworthy by reason of the child's age alone, as long as the court or other competent authority deems that his or her age and maturity allow the giving of intelligible and credible testimony, with or without communication aids and other assistance;

(c) To ensure, in appropriate cases, that child victims of violence are not required to testify as part of the criminal justice process without the knowledge of their parents or legal guardians, that a child's refusal to testify does not constitute a criminal or other offence and that child victims of violence are able to testify

in criminal proceedings through adequate measures and child-friendly practices that facilitate such testimony by protecting their privacy, identity and dignity, ensuring their safety before, during and after legal proceedings, avoiding secondary victimization and respecting their need and legal right to be heard while recognizing the legal rights of the accused;

(d) To ensure that child victims of violence, their parents or legal guardians and legal representatives, from the first contact with the justice system and throughout the judicial proceedings, are promptly and adequately informed of, inter alia, the rights of the child, the relevant procedures, available legal aid and the progress and disposition of the specific case;

(e) To ensure that the child victim's parents or legal guardian and, where appropriate, a child protection professional accompany the child during interviews conducted as part of the investigation and during trial proceedings, inter alia, while testifying as a witness, except in the following circumstances, as dictated by the best interests of the child:

- (i) The parent(s) or the legal guardian are the alleged perpetrator(s) of the offence committed against the child;
- (ii) The court deems that it is not in the best interests

of the child to be accompanied by his or her parent(s) or legal guardian, including on the basis of credible concern expressed by the child;

(f) To ensure that proceedings relevant to the testimony of the child are explained to the child and conducted in language that is simple and comprehensible to the child and that interpretation into language that the child understands is made available;

(g) To protect the privacy of child victims of violence as a matter of primary importance, to protect them from undue exposure to the public, for example by excluding the public and the media from the courtroom during the child's testimony, and to protect information relating to a child's involvement in the justice process by maintaining confidentiality and restricting disclosure of information that may lead to identification of the child;

(h) To ensure, within the framework of national legal systems, that criminal proceedings involving child victims take place as soon as possible, unless delays are in the child's best interest;

(i) To provide for the use of child-sensitive procedures, including interview rooms designed for children, interdisciplinary services for child victims integrated

within the same location, modified court environments that take child witnesses into consideration, recesses during a child's testimony, hearings scheduled at times of day appropriate to the age and maturity of the child, an appropriate notification system to ensure that the child goes to court only when necessary and other appropriate measures to facilitate the child's testimony;

(j) To ensure that, when child victims of violence may be the subject of intimidation, threats or harm, appropriate conditions are put in place to ensure their safety and that protective measures are taken, such as:

(i) Preventing direct contact between a child victim and the accused at any point during the criminal justice process;

(ii) Requesting restraining orders from a competent court, supported by a registry system;

(iii) Requesting a pretrial detention order for the accused from a competent court, with "no contact" bail conditions;

(iv) Requesting an order from a competent court to place the accused under house arrest if necessary;

(v) Requesting protection for a child victim by the police or other relevant agencies and safeguarding the whereabouts of the child from disclosure.

25.

Recognizing the serious nature of violence against children and taking into account the severity of the physical and psychological harm caused to child victims, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments, to ensure, when informal justice systems are resorted to, that violence against children is appropriately denounced and deterred, that perpetrators of violence against children are held accountable for their actions and that redress, support and compensation for child victims is provided.

26.

Recognizing that measures to protect and assist child victims of violence must continue after the person accused of that violence has been convicted and sentenced, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure the right of a child victim of violence, or his or her parents or legal guardian, to be notified of the offender's release from detention or imprisonment if they so wish;

(b) To develop, implement and evaluate treatment and reintegration and rehabilitation programmes for those convicted of violence against children that prioritize the safety of victims and the prevention of recidivism;

(c) To ensure that judicial and correctional authorities, as appropriate, monitor compliance by perpetrators with any treatment or other court order;

(d) To ensure that the risk to a child victim of violence and the best interests of that child are considered at the time of making decisions concerning the release of the offender from detention or imprisonment or the re-entry of the offender into society.

IX. Ensuring that sentencing reflects the serious nature of violence against children

27.

Recognizing the serious nature of violence against children, while taking into account the fact that the perpetrators of that violence may also be children, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure that offences involving violence against

children are, by law, punishable by appropriate penalties that take into account their grave nature;

(b) To ensure that national law takes into account specific factors which may aggravate a crime, including the age of the victim, the fact that the victim is severely handicapped mentally or intellectually, repeated violent acts, abuse of a position of trust or authority and perpetration of violence against a child in a close relationship with the offender;

(c) To ensure that people who commit acts of violence against children while under the influence of alcohol, drugs or other substances are not exempt from criminal responsibility;

(d) To ensure that individuals can be prohibited or restrained by a court order or other means, within the framework of the national legal system, from harassing, intimidating or threatening children;

(e) To ensure that safety risks, including the vulnerability of victims, are taken into account in decisions concerning non-custodial sentences, bail, conditional release, parole or probation, especially when dealing with repeat and dangerous offenders;

(f) To make available to the courts, through legislation, a full range of sentencing dispositions to protect the victim, other affected persons and society from further violence, and to rehabilitate the perpetrator, as appropriate;

(g) To review and update national law to ensure that the decisions made by the courts in cases involving violent offences against children:

- (i) Denounce and deter violence against children;
- (ii) Hold offenders accountable, with due regard to their age and maturity, for their acts involving violence against children;
- (iii) Promote victim and community safety, including by separating the offender from the victim and, if necessary, from society;
- (iv) Allow for the severity of the physical and psychological harm caused to the victim to be taken into consideration;
- (v) Take into account the impact on victims and, if affected, their family members, of sentences imposed on perpetrators;
- (vi) Provide reparations for harm caused as a result of the violence;
- (vii) Promote the rehabilitation of the perpetrator, including by promoting a sense of responsibility in offenders and, where appropriate, rehabilitating and reintegrating perpetrators into the community.

X. Strengthening capacity and training of criminal justice professionals

28.

Recognizing the responsibility of criminal justice professionals to prevent and respond to violence against children and to protect child victims of violence, as well as the need to facilitate and support this role, Member States are urged, as appropriate:

(a) To take measures and allocate adequate resources to develop the capacity of professionals within the criminal justice system to actively prevent violence against children and to protect and assist child victims of violence;

(b) To enable close cooperation, coordination and collaboration between criminal justice officials and other relevant professionals, especially those from the child protection, social welfare, health and education sectors;

(c) To design and implement training programmes for criminal justice professionals on the rights of the child, in particular on the Convention on the Rights of the Child and international human rights law, and to provide information on appropriate ways to deal with all children, in particular those who might be subject to discrimination, and to educate criminal justice professionals about the stages of child development,

the process of cognitive development, the dynamics and nature of violence against children, the difference between regular peer groups and gangs, and the appropriate management of children who are under the influence of alcohol or drugs;

(d) To design and deliver guidance, information and training to informal justice system actors in order to ensure that their practices, legal interpretations and decisions comply with international human rights law and effectively protect children against all forms of violence;

(e) To design and implement mandatory, cross-cultural gender- and child-sensitivity training modules for criminal justice professionals on the unacceptability of all forms of violence against children and on the harmful impact on and consequences for all those who experience such violence;

(f) To ensure that criminal justice professionals receive adequate training and continuing education on all relevant national laws, policies and programmes, as well as relevant international legal instruments;

(g) To promote the development and use of specialized expertise among criminal justice professionals, including through the establishment, where possible, of specialized units or personnel and specialized courts or dedicated court time, and to ensure that all police officers, prosecutors, judges and other

criminal justice professionals receive regular and institutionalized training to sensitize them to gender- and child-related issues and to build their capacity with regard to responding to violence against children;

(h) To ensure that criminal justice officials and other relevant authorities are adequately trained in their respective areas of competence:

- (i) To identify and respond appropriately to the specific needs of child victims of violence;
- (ii) To receive and treat all child victims of violence respectfully, with a view to preventing secondary victimization;
- (iii) To handle complaints confidentially;
- (iv) To conduct effective investigations of alleged incidents of violence against children;
- (v) To interact with child victims in an age-appropriate and child- and gender-sensitive manner;
- (vi) To conduct safety assessments and implement risk management measures;
- (vii) To enforce protection orders;

(i) To support the development of codes of conduct for criminal justice professionals that prohibit violence against children, including safe complaint and referral procedures, and to encourage relevant professional associations to develop enforceable standards of practice and behaviour.

Part three

Preventing and responding to violence against children within the justice system

XI. Reducing the number of children in contact with the justice system

29.

Recognizing the importance of avoiding the unnecessary criminalization and penalization of children, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments, to ensure that any conduct not considered a criminal offence or not penalized if committed by an adult is also not considered a criminal offence and not penalized if committed by a child, in order to prevent the child's stigmatization, victimization and criminalization.

30.

In this regard, Member States are encouraged not to set the minimum age of criminal responsibility at too low an age level, bearing in mind the emotional, mental and intellectual maturity of children, and in this respect reference is made to the recommendations of the Committee on the Rights of the Child to increase the lower minimum age of criminal responsibility without exception to the age of 12 years as the absolute minimum age, and to continue to increase it to a higher age level.

31.

Recognizing that an important and highly effective way of reducing the number of children in the justice system is through diversion measures, restorative justice programmes and the use of non-coercive treatment and education programmes as alternative measures to judicial proceedings, as well as the provision of support for families, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To consider diversion to community-based programmes and to provide police and other law enforcement officers, prosecutors and judges with options for diverting children away from the justice system, including warning and

community work, to be applied in combination with restorative justice processes;

(b) To foster close cooperation among the justice, child protection, social welfare, health and education sectors, so as to promote the use and enhanced application of alternative measures to judicial proceedings and to detention;

(c) To consider designing and implementing restorative justice programmes for children as alternative measures to judicial proceedings;

(d) To consider the use of non-coercive treatment, education and assistance programmes as alternative measures to judicial proceedings and the development of alternative non-custodial interventions and effective social reintegration programmes.

XII. Preventing violence associated with law enforcement and prosecution activities

32.

Mindful of the fact that police and other security forces can sometimes be responsible for acts of violence against children, Member States are urged, while taking into consideration relevant international legal instruments, to prevent abuse of power,

arbitrary detention, corruption and extortion by police officers who target children and their families.

33.

Member States are urged to effectively prohibit the use of all forms of violence, torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment to obtain information, extract confessions, coerce a child into acting as an informant or agent for the police, or engage a child in activities against his or her will.

34.

Mindful of the fact that arrests and investigations are situations in which violence against children can occur, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure that all arrests are conducted in conformity with the law, to limit the apprehension, arrest and detention of children to situations in which these measures are necessary as a last resort, and to promote and implement, where possible, alternatives to arrest and detention, including summonses and notices to appear, in cases involving children as alleged perpetrators;

(b) To implement the principle that the apprehension

or arrest of children should be conducted in a child-sensitive manner;

(c) To prohibit the use of firearms, electric shock weapons and violent methods to apprehend and arrest children, and to adopt measures and procedures that carefully limit and guide the use of force and instruments of restraint by the police while apprehending or arresting children;

(d) To require, ensure and monitor police compliance with the obligation to notify parents, legal guardians or caregivers immediately following the apprehension or arrest of a child;

(e) To ensure that, when considering whether a parent, legal guardian, legal representative or responsible adult or, when necessary, a child protection professional is to be present at, or to observe a child during, the interview or interrogation process, the best interests of the child as well as other relevant factors are taken into consideration;

(f) To ensure that children are informed of their rights and have prompt access to legal aid during police interrogation and while in police detention, and that they may consult their legal representative freely and fully confidentially;

(g) To review, evaluate and, where necessary, update national laws, policies, codes, procedures, programmes and practices to implement policies and strict procedures for

searching children while respecting their privacy and dignity, for taking intimate and non-intimate samples from child suspects and for assessing the age and gender of a child;

(h) To implement measures to specifically prevent violence related to unlawful practices by the police, including arbitrary arrests and detention and extrajudicial punishment of children for unlawful or unwanted behaviours;

(i) To establish accessible, child-appropriate and safe procedures for children to complain about incidents of violence during their arrest or interrogation or while in police custody;

(j) To ensure that alleged incidents of violence against children during their contact with the police are independently, promptly and effectively investigated and that those alleged to have been implicated in violence against children are removed from any position of control or power, whether direct or indirect, over complainants, witnesses and their families, as well as those conducting the investigation;

(k) To take measures to address the risk of violence and protect children during their transport to a court, hospital or other facility, including the risk of violence while being held in court holding cells together with adults;

(l) To ensure that, when a parent, legal guardian or caregiver is arrested, the child's best interests, care and other needs are taken into account.

XIII. Ensuring that deprivation of liberty is used only as a measure of last resort and for the shortest appropriate period of time

35.

Recognizing that limiting the use of detention as a sentence and encouraging the use of alternatives to detention can help to reduce the risk of violence against children within the justice system, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) Not to deprive children of their liberty unlawfully or arbitrarily and, in cases of deprivation of liberty, to ensure that it is in conformity with the law and used only as a measure of last resort and for the shortest appropriate period of time;

(b) To ensure that children have continued access to government-funded legal aid during all stages of the justice process;

(c) To ensure that children can exercise their right to appeal a sentence and obtain the legal aid necessary to do so;

(d) To provide for the possibility of early release and make available aftercare and social reintegration programmes and services;

(e) To facilitate professional specialization, or at least specialized training, for criminal justice professionals dealing with children alleged as, accused of or recognized as having infringed criminal law.

XIV. Prohibiting torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment

36.

Recognizing that no child should be subjected to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, Member States are urged:

(a) To review, evaluate and, where necessary, update their national laws to effectively prohibit sentences involving any form of corporal punishment for crimes committed by children;

(b) To review, evaluate and, where necessary, update their national laws to ensure that, under legislation and practice, neither capital punishment nor life imprisonment without the possibility of release is imposed for offences committed by persons when they were under 18 years of age.

XV. Preventing and responding to violence against children in places of detention

37.

Recognizing that the majority of children deprived of their liberty are in police custody or pretrial or preventive detention and that those children might be at risk of violence, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure that children in police custody or pretrial or preventive detention can promptly appear before a court or tribunal to challenge that detention and that they have an opportunity to be heard either directly or through a representative or an appropriate body in a manner consistent with the procedural rules of national law, in order to obtain a prompt decision on any such action;

(b) To reduce delays in the justice process, to expedite trials and other proceedings involving children alleged as, accused of or recognized as having infringed criminal law, and to avoid the resulting prolonged or arbitrary detention of children while they await trial or the conclusion of a police investigation;

(c) To ensure the effective oversight and independent monitoring of all cases of police custody or pretrial or preventive detention of children;

(d) To endeavour to reduce pretrial detention by, inter alia, adopting legislative and administrative measures and policies on its preconditions, limitations, duration and alternatives and by taking measures aimed at the implementation of existing legislation, as well as by ensuring access to justice and legal aid.

38.

Recognizing that, when children must be detained, the conditions of detention themselves can be conducive to various forms of violence against children, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure that all detention facilities have adopted and implemented child-sensitive policies, procedures and practices, and to monitor compliance with them;

(b) To establish a maximum capacity for all places of detention and take concrete and sustained measures to address and reduce overcrowding in such institutions;

(c) To ensure that, in all places of detention, children are separated from adults and girls are separated from boys;

(d) To promote good practices in order to strengthen the protection and safety of children living in custody with an incarcerated parent, including consultation with the parents to determine their views regarding their child's care during the period of custody and the provision of special mother-and-child units or, where parents are detained for violation of immigration laws, separate family units in order to identify their special needs and accordingly provide appropriate protection;

(e) To facilitate the assessment and classification of children held in detention facilities in order to identify their special needs and accordingly provide appropriate protection and individualize treatment and interventions, including with respect to the specific needs of girls, and to ensure that there is a sufficient array of facilities to accommodate and adequately protect children of different ages or with differing needs;

(f) To ensure that treatment and support is offered to detained children with special needs, including to girls who are pregnant, give birth and/or raise children in detention, and

that treatment for mental illness, disabilities, HIV/AIDS and other communicable and non-communicable diseases and drug addiction is offered, and to address the needs of children at risk of committing suicide or other forms of self-harm;

(g) To ensure that appropriate care and protection is provided to children accompanying a parent or legal guardian deprived of liberty on any ground, including for a violation of immigration law;

(h) To review, update and improve safety and security policies and practices within places of detention to reflect the obligation of the authorities to ensure the safety of children and protect them against all forms of violence, including violence among children;

(i) To prevent all forms of discrimination against or ostracism or stigmatization of detained children;

(j) To take strict measures to ensure that all alleged incidents of violence, including sexual abuse of children in a place of detention, are immediately reported and independently, promptly and effectively investigated by appropriate authorities and, when well founded, effectively prosecuted.

39.

Recognizing also that it is imperative to minimize the risk of violence against children in detention, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure that children in detention and their parents and/or legal guardians are aware of their rights and can access the mechanisms in place to protect those rights, including access to legal aid;

(b) To prohibit the use of placement in a dark cell or closed or solitary confinement or any other punishment that may compromise the physical or mental health of a child;

(c) To adopt and implement strict policies guiding the use of force and physical restraints on children during their detention;

(d) To adopt policies prohibiting the carrying and use of weapons by personnel in any facility where children are detained;

(e) To prohibit and effectively prevent the use of corporal punishment as a disciplinary measure, to adopt clear and transparent disciplinary policies and procedures that encourage the use of positive and educational forms of discipline and to establish in law the duty of managers and personnel of detention facilities to record, review and monitor every instance in which disciplinary measures or punishment are used;

(f) To prohibit any form of violence or threats of violence against children by staff of places of detention in order to force children to engage in activities against their will;

(g) To ensure the effective supervision and protection of children, as necessary, from violence by other children and adults, including through measures to prevent bullying by adults and by other children, and from self-harm;

(h) To prevent violence associated with youth gang activities and racist harassment and violence within places of detention;

(i) To encourage and facilitate, wherever possible and in the best interests of the child, frequent family visits and regular contact and communication between children and their family members, as well as with the outside world, and to ensure that disciplinary sanctions for detained children do not include a prohibition of contact with family members;

(j) To prevent violence against and abuse of children suffering from mental illness or drug addiction, including through treatment and other measures to protect them from self-harm.

40.

Recognizing the importance of preventing violence against children through appropriate staff recruitment, selection, training

and supervision, Member States are urged, as appropriate:

(a) To ensure that all personnel working with children in places of detention are qualified, selected on the basis of professional capacity, integrity, ability and personal suitability, sufficiently remunerated, adequately trained and effectively supervised;

(b) To ensure that any person who has been convicted of a criminal offence against a child is not eligible to work in an agency or organization providing services to children, and to require agencies and organizations providing services to children to prevent persons who have been convicted of a criminal offence against a child from coming into contact with children;

(c) To train all personnel and make them aware of their responsibility to identify early signs of risks of violence and mitigate that risk, to report incidents of violence against children and to actively protect children against violence in an ethical and child- and gender-sensitive manner.

41.

Taking into account the distinctive needs of girls and their vulnerability to gender-based violence, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To eliminate the risk of all forms of harassment, violence and discrimination against girls;

(b) To ensure that the special needs and vulnerabilities of girls are taken into account in decision-making processes;

(c) To ensure that the dignity of girls is respected and protected during personal searches, which shall only be carried out by female staff who have been properly trained in appropriate searching methods and in accordance with established procedures;

(d) To implement alternative screening methods, such as scans, to replace strip searches and invasive body searches in order to avoid the harmful psychological and possible physical impact of such searches;

(e) To adopt and implement clear policies and regulations on the conduct of staff aimed at providing maximum protection for girls deprived of their liberty from any physical or verbal violence, abuse or sexual harassment.

42.

Recognizing the crucial importance of independent monitoring and inspection mechanisms, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To ensure effective monitoring of, regular access to and inspection of places of detention and community-based institutions by national independent bodies and national human rights institutions, ombudspersons or members of the judiciary, who are empowered to conduct unannounced visits, conduct interviews with children and staff in private and investigate allegations of violence;

(b) To ensure that they cooperate with relevant international and regional monitoring mechanisms that are legally entitled to visit institutions in which children are deprived of their liberty;

(c) To promote international cooperation with regard to best practices and lessons learned related to national monitoring and inspection mechanisms;

(d) To ensure that all deaths of children in detention facilities are reported and promptly and independently investigated, and to promptly endeavour, as appropriate, to investigate injuries suffered by children and ensure that their parents, legal guardian or closest relatives are informed.

XVI. Detecting, assisting and protecting children who are victims of violence as a result of their involvement with the justice system as alleged or sentenced offenders

43.

Given the crucial importance of providing children who report abuse and incidents of violence within the justice system with immediate protection, support and counselling, Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international human rights instruments:

(a) To establish complaint mechanisms for child victims of violence within the justice system that are safe, confidential, effective and easily accessible;

(b) To ensure that children receive clear information, in particular when they first arrive in a place of detention, both verbally and in writing, about their rights, relevant procedures, how they can exercise their right to be heard and listened to, effective remedies to address incidents of violence and available services for assistance and support, as well as information on seeking compensation for damages, that such information is age- and culturally appropriate and child- and gender-

sensitive, and that parents and legal guardians are equally provided with relevant information on these measures;

(c) To protect children who report abuse, specifically taking into account the risks of retaliation, including by removing those allegedly implicated in violence against or ill-treatment of children from any position of control or power, whether direct or indirect, over complainants, witnesses and their families, and those conducting the investigation;

(d) To take effective measures to protect children who provide information or act as witnesses in proceedings related to a case involving violence within the justice system;

(e) To provide access to fair, prompt and equitable redress mechanisms and accessible procedures for seeking and obtaining compensation for child victims of violence in the justice system, and to endeavour to adequately fund victim compensation schemes.

44.

Recognizing the importance of detecting and responding to all incidents of violence against children as a result of their involvement with the justice system as alleged or sentenced offenders, Member States are urged, as appropriate:

(a) To ensure that laws establishing obligations to report violence against children in the justice system respect children's rights and are incorporated into the relevant regulations of agencies and rules of conduct, and that all those working with children have clear guidance on reporting requirements and consequences;

(b) To implement protection measures for staff who report in good faith alleged incidents of violence against children, and to adopt rules and procedures that protect the identity of professionals and private individuals who bring cases of violence against children to the attention of the competent authorities;

(c) To ensure the prompt, independent and effective investigation of all alleged incidents of violence against children involved with the justice system, as alleged or sentenced offenders, by competent and independent authorities, including medical personnel, with full respect for the principle of confidentiality.

XVII. Strengthening accountability and oversight mechanisms

45.

Member States are urged to take all appropriate measures to combat impunity and the tolerance of violence against children

within the justice system, including through awareness-raising programmes, education and effective prosecution of violent offences committed against children within the justice system.

46.

Member States are encouraged to ensure that there is a clear and sustained commitment and obligation at all levels of justice institutions to prevent and address violence against children, including in a child- and gender-sensitive manner.

47.

Member States are urged, as appropriate and while taking into consideration relevant international legal instruments:

(a) To promote accountability for incidents of violence against children in the justice system, including by adopting and implementing effective measures to enhance integrity and prevent corruption;

(b) To establish internal and external accountability mechanisms in policing and in places of detention;

(c) To establish all key elements of an effective accountability system, including independent national oversight, monitoring and complaint mechanisms for agencies dealing with children;

(d) To ensure the independent, prompt and effective investigation and prosecution of offences involving violence against children within the justice system;

(e) To ensure that all public officials who are found to be responsible for violence against children are held accountable through workplace disciplinary measures, termination of employment and criminal justice investigations, where appropriate;

(f) To promote transparency and public accountability regarding all measures taken to hold accountable perpetrators of violence and those who are responsible for preventing such violence;

(g) To undertake criminal or other public investigations into all serious reports of violence against children at any stage of the justice process, and to ensure that such investigations are carried out by persons of integrity, are adequately funded and are completed without undue delay

สำนักงานอัยการสูงสุด